ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 11 Za zrcadly.pdb

PDB Name: Vampýra - 11 Za zrcadly
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ISBN 80-7173-256-7

Vampýřin příběh

Lilith Edenová - dcera člověka a upírky, zplozená k tomu, aby naplnila tajuplné předurčení. Musí bojovat proti upírům, kteří v ní vidí bastarda, dokud nenaplní své poslání. Pomáhají jí přitom její šaty, které s oblibou mění svou podobu - nazývají se symbiont.

Jeff Warner - policejní detektiv byl na stopě stoleté sérii vražd zlomením vazu. Když o tom informoval policejního šéfa Virgila Codda, byl poslán do zahrady domu, kde Lilith procitla a odkud beze stopy zmizelo několik lidí: Avšak Warner se vrátil - proměněn.

Beth MacKinseyová - novinářka jednoho sydneyského listu. Lilith a její první spolubojovník Duncan Luther u ní nalezli útočiště. Mezitím poznala Beth pravou identitu Lilith, a protože je homosexuálně založená, do poloupírky se zamilovala.

Landru - nejmocnější starý upír a vrah Lilithina otce. Už léta se honí za ztraceným Liliovým kalichem, prokletou relikvií upírů, bez kterého nejsou schopni mít potomstvo.

Tom Grimaldi - 16letý chlapec, který putuje po Anglii s Freak show (Divadlem zrůd). Následkem vzácné nemoci tělesně zestárnul, zbývá mu už jen pár let života.

Služebné kreatury -jestliže svým kousnutím zabije člověka, nezmění se tento v plnohodnotného vysávače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Na jedné straně sice nemůže služebná kreatura šířit dál upírskou nákazu, potřebuje však krev ke svému (věčnému) životu a s přibývajícím stářím - na rozdíl od pra-upírů - se stává stále citlivějším na světlo.

Jeff Warner již zřejmě není člověkem. Řekne Lilith, že dům akceptoval její předčasné procitnutí a nyní jí dává k dispozici pomocníky - bývalé služebné kreatury, kterým bylo skrze jablka ze zahrady domu navráceno jejich lidství.

Kromě toho jí Warner sděluje, kde končí stopa po Liliovém kalichu: v Llandrinwythu, vesnici na jihozápadě Anglie. Když tam však Lilith a Beth dorazí, nenajdou po vesnici ani stopy, ba dokonce ani ruiny. Potom Lilith objeví kus země, nezarostlý travou, který magickou silou odpuzuje všechno živé - dá se k němu přistoupit jen s největší námahou.

Lilith - a později i Beth - překonají kouzlo a ocitnou se ve ztracené vesnici, netušíce, že nejsou první: Je tu Tom, člen Freak show. Vše je tu mrtvé - zdá se, že i Čas tu přestal existovat. Střed Llandrynwythu je dobře zachovalý, směrem ke krajům však vládne postupující rozpad. To dokazují i mrtvoly v různých stadiích rozkladu. A přece nejsou mrtví mrtví natolik, jak by měli: zvedají se a útočí na obě ženy, které se zachrání útěkem do kostela ve středu vesnice, jenž však nevyzařuje nic křesťanského.

Je to boží stánek faráře Owaina Glyndwra, který zde před půltřetím stoletím bojoval proti čarodějnici. Ďáblice na sebe vzala podobu mrtvého kováře a následující noci přišla s kalichem ve tvaru lilie do farářova příbytku v kostele. Tehdy se přihodilo něco, co vedlo k zániku Llandrinwythu.

Jak se zdá, kalich se zobrazil v zrcadle v knězově obytné komoře. Lilith se pokusí po něm sáhnout a je vtažena do zrcadla...

Adrian Doyle

Za zrcadly

Ta příšerná scéna se Lilith vracela před jejím vnitřním zrakem znovu a znovu: Na venkovské faře předstupuje před zrcadlo a sama sebe vidí s nemilosrdnou jasností: Bledou, půvabnou tvář s vystouplými lícními kostmi, zelené, poněkud sešikmené oči, hřívu hustých černých vlasů...

Vzápětí však obraz zmizí a je vystřídán obrazem Liliového kalichu. Obrazem ďábelské relikvie upířího plemene, po níž Lilith pátrá!

Reflexivně natáhla ruku - a vnořila se dovnitř zrcadla. Nejprve rukama, oběma pažemi, pak ale... celým povrchem svého těla a celou duší!

O
nen časově nezměřitelný okamžik "průchodu zrcadlem" se nedal přirovnat k ničemu, co Lilith zažila kdy předtím, či co jen snila.

Na druhé straně dopadla tvrdě na zem, hned se však zase zvedla. Zároveň si všimla, že symbiont na jejím těle změnil podobu, snad bezprostředně před nebo v průběhu pádu skrze domnělé pevné sklo. Nyní se oděv podobal tuze odvážně dekoltovanému šněrovacímu body s rukavicemi, zahalujícími paže po celé jejich délce.

Komora, v níž se nyní nacházela, vypadala na první pohled právě tak jako ta, kterou právě tak nezvyklou cestou opustila.

Jen v detailech se od sebe lišily.

Beth zmizela!

Elisabeth "Macbeth" MacKinseyová, podnikavá reportérka Sydney Morning Heraldu, jež jako přítelkyně doprovázela Lilith do Walesu po stopě onoho magického klenotu, jejž se předtím Lilith domnívala zahlédnout uvnitř zrcadla a jejž se pokusila uchopit.

Liliový kalich se ztratil už před dvě stě šedesáti sedmi léty. Celou tu dobu jej upír Landru hledal s horlivostí, jež hraničila s posedlostí. Z dobrého důvodu. Kalich byl po celé věky nezbytně spjat s rozmnožovacím rituálem pravých upírů. Již více než dvě a půl století neexistoval žádný "pravý" dorost starého plemene, doprovázejícího po mnohá tisíciletí nic netušící lidstvo na evoluční cestě. Doprovázeli lidstvo, podobni stínům, jež upíři sami vrhat nedovedou.

Ani stín, ani odraz v zrcadle -a přece se Lilith navzdory všem pravidlům mohla naprosto jasně a ostře uvidět v zrcadle na llandrinwythské faře. Třebaže v sobě měla více genů Starého plemene nežli lidských!

Nervózně se otočila k zrcadlu a sama sebe se tázala, zda se nestala jen obětí halucinace. Že Beth opustila místnost, se dalo vysvětlit naprosto normálními, přirozenými příčinami - přestože si Lilith nedokázala představit, že by Beth vyšla ven, aniž by jí cokoliv oznámila.

Další poznatek se do Lilithina vědomí doslova vypálil. Ještě něco se kromě Bethiny nepřítomnosti - a to radikálně - změnilo:

Lilith si toho nejprve vůbec nevšimla, protože její schopnost vidění ve tmě byla sice bez problémů, ale přesto jako by byla zahalena narudlým závojem.

A zde byla tma, temnotemná noc, jak se dalo s jistotou vidět pohledem skrze zamřížované okno komory...

Jsou dvě možnosti, pomyslila si poloviční upírka. Buď purpur zhasl -nebo se skutečně nacházím jinde... na druhé straně zrcadla...

Byl snad skutečně oprávněný její původní dojem, že se propadla na druhou stranu?

Druhou stranu čeho?

Zrcadla?

Ta myšlenka jí připadla absurdní. Vždyť to přece není nic jiného než speciálně leštěné, odrážející sklo, které má jen jednu stranu. "Za" zrcadlem může být jedině zeď - nebo něco jiného, na čem je zrcadlo zavěšeno.

Lilith se postavila těsně před nádherné zrcadlo, které se jí zdálo pramálo odpovídající skromnému vybavení farního kostela. Nehledě k tomu, že značně utrpělo na své zrcadlící schopnosti. Síť četných, velice jemných trhlin se táhla přes osleplé zrcadlo. Neodráželo nic. Zničila jej snad Lilith, jak jím prošla?

Bylo to stále nepochopitelnější.

Pak uviděla, že zrcadlo ještě není zcela slepé. Stále se v něm ještě rýsovaly obrysy čehosi, i když už zdaleka ne v oné iluzorně reálné nádheře, která pohnula Lilith k tomu, aby po ní sáhla.

Liliový kalich byl za trhlinami stále ještě zřetelný!

Lilith přejela po zrcadle prsty a ke svému dalšímu podivu zjistila, že i ty trhliny snad jsou až za jeho povrchem. Samotné sklo bylo zcela hladké a rovné. Bez nejmenšího porušení!

V každém případě však bylo pevné. Do něj by se nikdo nemohl vnořit! Muselo se jí to tedy přece jen zdát!

Lilith se rozhodla zjistit konečnou pravdu a přitom vypátrat, kam zmizela Beth.

Jakmile Lilith vyšla z farářovy světnice, ucítila na prsou tlak, jaký ještě nepoznala.

Zároveň cítila, jak se změnila atmosféra uvnitř kostela.

Když Lilith v doprovodu Beth vstupovala do Božího stánku, necítila žádné obvyklé těžkosti. Křesťanské symboly kostela, vypínajícího se uprostřed vesnice mrtvých, na ni nijak nereagovaly - ani Lilith na ně. Lilith se té neutralitě podivovala, avšak přijala ji s povděkem.

Také nyní nepociťovala ani bolest, ani hrozbu, jež vůči ní obvykle křesťanské památky vyzařovaly. Zato cítila cosi propastně negativního, co se náhle jakoby zhmotnilo ve vysoké zdi. Nedalo se to bohužel zatím nijak blíže určit, proto se Lilith soustředila především na hledání Beth.

Poté, co ji nenašla v obytném traktu fary, zamířila chodbou vpřed do kostelní lodi. Každým krokem v ní narůstal pocit neurčitého ohrožení, a když chtěla projít spojovací chodbičkou, která, jak věděla, ústila do kněžiště, uviděla, co už cítila na dálku a skrze silné zdi.

Celé okolí oltáře se změnilo.

Ba ne, ono zmizelo!

Lilithin dech se bezděky zrychlil, když vyšla z chodby a vstoupila pod klenbu kostela. Zůstala stát současně užaslá i zděšená a jako očarovaná pozorovala ono "rotující nic", jež pohltilo oltář. Ta věc se podobala vichrnému víru, prohánějícímu se s titánskou silou krajinou a šířícímu kolem sebe nekonečnou zkázu. Jenže tento vír se "napínal" zdánlivě stabilně mezi stropem a podlahou a nedovoloval rozeznat, co skrývá ve svém hadicovitém nitru.

Pokud by vůbec něco mohlo vydržet nápor tak mocné síly!

Teprve když se Lilith podívala pozorněji, všimla si lehkého purpurového nádechu, jenž jako by lpěl na povrchu toho strašného útvaru. Ale snad se jen mýlila, protože již tuze dlouhou dobu pátrala po zmizelé červeni.

Opatrně se kradla kolem onoho zjevu. Nevěděla proč, ale nějak tušila, že právě on je hlavní příčinou všech změn, kterých si dosud všimla. Pocítila v útrobách nevolnost, když si představila, že možná nemůže Beth jen proto nikde najít, že její přítelkyně si snad dříve než ona všimla tohoto nevysvětlitelného jevu - a že jím snad byla i pohlcena!

Tak jako já zrcadlem...

Bezpečně došla až k těžkým vratům kostela, které sama, dříve než spolu s Beth zamířily do farářovy obytné světnice, osobně zavřela. Krátce poté, co utekly živoucím mrtvolám, které se zdržovaly dole ve vesnici, ale nahoru ke kostelu zřejmě nevystupovaly.

Vrata byla nyní otevřená. Opět se v ní roznítila nová jiskřička naděje, že se Beth snad přece jen nestala obětí toho, co se vytvořilo na místě oltáře.

Lilith vyšla ven a stanula pod hvězdnou oblohou.

A tu byla konfrontována s dosud největším překvapením:

Nejen kostel, vzduch a nebe - celý Llandrinwyth prodělal nepřehlédnutelnou proměnu!

Lilith z návrší přehlížela osadu, jež však nyní už nevykazovala žádné známky rozpadu a kde za okny přikrčených chalup dokonce svítilo světlo!

Tento objev v ní probudil cosi, co Lilith považovala v sobě od Bethiny krevní oběti za překonané.

Chtíč!

Chtíč takové síly, že během několika vteřin nebyla schopna jiných myšlenek než na to, jak uhasit svou palčivou žízeň...

Mrtvý vycenil zuby a šestnáctiletému Tomu Grimaldimu spadlo srdce do kalhot. Kdyby byl měl opravdové vlasy - a ne to ohavné pápěří - určitě by mu právě teď stály jako hřebíky!

Tento chlapec, trpící chorobou progeria infantilis, jež u něho vedla k předčasnému zestárnutí těla, zvedl v obranném gestu prudce paže.

Stál ještě před oknem, odkud předtím sledoval obě ženy, prchající směrem ke kostelu. Ty dvě a on byly dosud jediné živé bytosti, jež zde Tom (ať už ono "zde" bylo kdekoli) vůbec viděl.

Zpočátku věřil, že zemře docela obyčejně.

Takoví, jako on, umírají většinou na srdeční poruchu. Říká se, že je to rychlé a poměrně bezbolestné.

Své bolesti ztratil na druhý den po překvapivé Vílině noční návštěvě. Poprvé, jak si vzpomínal, byly jeho stařecké bolesti pryč. Jakoby odváty! Také slabost jej opustila, takže mohl otce poprosit, aby mohl v doprovodu Dlouhé Pauly jít na procházku. Do okolí Mallwydu, kde právě jejich kočovné divadlo zrůd hostovalo.

Jen to si ještě vzpomínal, jak se v tom zářivém slunci rozběhl po vřesovém porostu - a najednou vše jakoby mžiknutím bylo docela jiné.

Tak jiné, že když se najednou ocitl v purpurovém světle mezi náhle se objevivšími stavbami, nejprve se domníval, že zemřel a že nyní je v jakémsi přechodovém prostoru.

Ne-li už přímo na onom světě.

Avšak nález první mrtvoly obrátil jeho domněnku v trosky.

Tato mrtvola -jakási selka, ležící u smetiště - alespoň zůstala mrtvá, takže z první hrůzy se ještě nějak dostal.

Oproti tomu mrtvý, který před Tomem stál nyní, představoval něco, co Tom nikdy nepovažoval za možné. Třebaže bylo místy již maso z těla rozežrané hnilobou, mrtvola se vlastními silami zvedla z lože a ploužila se nyní k Tomovi!

Chlapec zůstal na vteřinu jako zhypnotizován hledět do prázdných očních důlků postavy, která se sice pomalu, ale vytrvale belhala a jeho váhání využila, aby se dostala až těsně k němu.

Teprve, když po něm sáhly prsty, jejichž konečky rovněž už uhnily, takže se odkryly holé kosti, teprve tehdy Tom zareagoval.

S výkřikem se odrazil od stěny a kolem nepříliš pohyblivé mátohy se pokoušel proklouznout ke dveřím.

Takřka se mu to povedlo, když vtom se náhle prsty umrlcovy ruky zaryly do jeho kabátu a pak hlouběji, až do jeho zad.

Takovou bolest Tom ještě nepoznal.

Bylo to, jako by se ty kostnaté prsty zavrtávaly do jeho masa, jako by se pokoušely stisknout mu páteř, kterou by mu dokázaly brutálně přelomit...!

Nevěda již kudy kam, počal kolem sebe kopat jako splašený kůň. Jeho levá bota přitom mrtvolu zasáhla ve výši kyčlí. Dost tvrdě na to, aby zpráchnivělé kosti sklaply jako zavírací nůž.

Také stisk na Tomových zádech povolil.

Chlapec klopýtal kupředu, aniž by však pocítil nějaký pocit ulehčení. Chtěl jenom ven.

Avšak dveře nešly otevřít a mrtvý se znovu pokoušel napřímit. Nedařilo se mu to, proto se pustil do pronásledování po čtyřech.

Tom, bledý jako křída, se ohlédl zpátky a díval se, jak se k němu blíží jeho osud. Dveře nemínily povolit. Tom jimi lomcoval ze všech sil.

Marně.

S hnusem se díval Tom, jak z úst mrtvole vytéká cosi jako sliz. Kupodivu tu nebyl cítit žádný puch.

Náhle, když už mrtvý po něm téměř sahal, se Tom odhodlal odlepit od dveří. Skočil doleva, kde bylo malé okýnko, bleskurychle je otevřel a vyrazil dřevěné okenice.

Škrabání na dřevěné podlaze mu napovídalo, že jeho pronásledovatel je mu těsně v patách.

Tom se ze všech sil vzepřel na svých slabých rukou a vytáhl se do okna, když vtom zůstal za něco viset. Hřebík, ten snad zatloukal sám ten mrtvý, když ještě byl naživu!

Napůl venku, napůl vevnitř nemohl Tom ani tam, ani zpět. Nohama kopal volně ve vzduchu. Rukama se snažil vytáhnout se dál.

Mrtvý za ním se pokoušel vyškrábat po hladké stěně. Kosti drápaly po kameni. Tomovi bušilo srdce až v hrdle.

Křičel o pomoc. Věděl však, že žádná pomoc nepřijde. Byl sám. Farní kostel měl zdi tlusté jako pevnost. Tam jej nikdo neuslyší. A zde dole jsou jen... mrtví!

V každém domě! Celá vesnice plná mrtvých!

Ale taky vesnice, která v tomto údolí předtím vůbec nebyla...!

Tom ucítil něco na stehně. Jeden pařát mrtvoly se už po něm drápal a zanechal po sobě krvavý šrám.

A najednou bylo chlapci všechno jedno.

Docela jedno, jestli mu ten hřebík, nebo na čem to visí, zajede do masa, nebo ne. Nemohlo být nic horšího, než být těmato rukama znovu chycen. To by znamenalo jistý ortel smrti!

A ten hřebík, háček, nebo co to vlastně bylo, povolil!

Studené železo jej škrábalo po zádech a přes zadek - pak dopadl na tvrdou kamennou dlažbu venku. Nedopřál si žádnou pauzu na oddech. Mnohem rychleji a rozhodněji, než co kdy doposud ve svém smutném dosavadním životě učinil, prchal nyní stejným směrem jako předtím obě ženy.

Nahoru ke kostelu.

Bylo-li vůbec kde hledat záchranu, tedy jedině tam...!

Teprve když se vyšplhal na návrší a skoro dosáhl portálu, ohlédl se nazpět.

Po pronásledovateli nebylo nikde ani stopy.

Dům, ze kterého uprchl, vypadal stejně bez života, jako všechno ostatní.

Kdyby tak ucítil mou teplou krev, napadlo náhle Toma.

V tom okamžiku se před ním vrata otevřela.

A Tom poznal novou, subtilnější dimenzi strachu...

Hustá mračna se kupila nad údolím. Noční obloha se nejen zatahovala, zdálo se, že vře. Jako by se v kotli vařila bouře. Bouře v zimě...

"Tady to bylo," řekla Dlouhá Paula.

"Jseš si jistá?" zeptal se Joey Grimaldi. "Noc je černá jak hrob. Jak si můžeš být tak jistá...?"

"Nejsem přece idiot," bránila se tato dvoumetráková žena. Ředitele Divadla zrůd, hostujícího právě v Mallwydu, převyšovala alespoň o půl metru, a to Grimaldi nepatřil právě k nejmenším. "Bylo to tady."

"Já jí věřím," řekla Víla.

"Ano?" zapochyboval Grimaldi podrážděně a zneklidněně současně. "A proč? Tohle údolí přece vypadá jako kterékoli jiné!"

"Ty nemáš Wales moc rád, že?"

"Svět nemám moc rád," zavrčel Grimaldi.

Víla se zasmála, jako by pro to - zvlášť pro to - měla porozumění. "Zůstaňte zde," řekla. "Chtěla bych to zkusit sama."

"Zkusit co?" zeptala se Dlouhá Paula nedůvěřivě. Právě ona někde tady ztratila z očí Toma, stařeckého syna Joeya Grimaldiho.

" Okay," přikývl ředitel freak show. "Zkus to. Jak by to mohlo uškodit..."

Jinou odpověď Víla nečekala. Ještě na odchodu slyšela, jak za ní Dlouhá Paula syčí: "Proč si tu hloupou maškarádu nesundá, alespoň když jsme tu mezi sebou?"

Joeyovu odpověď však již neslyšela Stejně jí na ní nezáleželo.

Bylo jí úplně jedno, co si obryně myslí nebo říká. Pro Vílu bylo důležité jen to, aby Joey nezměnil svůj názor a své city vůči ní...

Víla pomalu běžela přes vřesoviště. Tma pro ni nebyla žádný problém. Lampu tato současná stár divadla zrůd nepotřebovala. S náměsíčnou jistotou pročesávala údolí a našla místo, které se stalo chlapci osudným.

Z hrdla se jí vydral přidušený výkřik. Ostatní jej zřejmě nezaslechli. Ale Vílou náhle projela ozvěna muk, jež nedávno přetrpěla.

"Ne!" zaúpěla. "Jak je to -možné...?"

Pokusila se přiblížit místu, odkud prýštilo ono nemožné.

Nešlo to.

Připadala si, jako by se pokoušela ponořit se do kotle s vařícím olejem. Vědomí muk s tímto spojených jí bránilo v provedení záměru. Nebyla schopna učinit další krok, třebaže byla naprosto přesvědčena, že bezpečně lokalizovala "pramen" Tomova zmizení.

To nemohla být náhoda, že ona příšerná síla existovala právě zde, kde Dlouhá Paula ztratila chlapce z očí.

Ty věci spolu souvisely.

Ale to také muselo znamenat, že Tom zřejmě není naživu...

Vrátila se k jeho otci. Jakmile ji uviděl, hlasitě vydechl. "Bylo tam něco?" zeptal se mdle.

Věděla, co měl na mysli. "Přímo ne," odpověděla vyhýbavě. A úplně jiným tónem se obrátila na Dlouhou Paulu: "Jdi napřed. Přijdeme za chvíli. Toto tě nemusí zajímat."

Pro Joeya Grimaldiho bylo jako vždy zajímavé sledovat, jak Víla dokáže ovládat druhé.

"Nuže?" otázal se, přičemž se nedokázal zbavit otázky, je-li i on takto ovládán.

Jemná zář měsíce obtékala nádherné tělo Víly.

"Není tu už," řekla přesvědčeně.

"Že tu už není?" Zdálo se, že Grimaldi nechápe. "Takže tu byl?"

"Paula říká, že ano."

"Paula říká, co považuje za správné. Může se mýlit. Je taky jen člověk."

"Já ale ne." Bolestně se zasmála. "Proto se nemýlím! Byl tu. Ale to, co jej pohltilo, jej už nikdy nevydá! Strašně ráda bych ti slíbila něco jiného. Ale byla by to lež."

"Byl bych ti zavázán -"

"Dost už!" přerušila ho a vzala jej za ruku. "Byla to pěkná procházka. Pojďme zpět. Zde nás už nic nedrží. Syna jsi nikdy neměl. Ale máš mě. Už žádný smutek!"

Odcházeli.

Víla se ani neohlédla.

Už dávno byli v Mallwydu a ona se stále ještě třásla při pomyšlení na jícen, který objevila a který zřejmě pohltil Toma.

Ten jícen, jenž na ni v myšlenkách stále křičel, kdo byla dřív, odkud přišla a že před ním neuprchne nikdy.

Zaháněla od sebe tyto myšlenky, zatímco chodili s ředitelem od vozu k vozu a každého přesvědčovali o tom, co už předtím vštípila Paule a Grimaldimu:

Že nikdy neměli ve své show "atrakci" jménem Tom! Ředitel freak show neměl nikdy žádného syna!

Samozřejmě že musel být přepsán i program...

Za zrcadly

"Aaaach...!"

Vzdech splynul z plných rtů, jež se rozvíraly v podvědomé chtivosti. Ne náhodou ústa připomínala krvavou ránu.

Výrazné vrchní špičáky, schopné způsobit krvavou ránu, se v měsíčním svitu zablýskaly jako drahocenná slonovina. Jindy zelené oči žhnuly intenzivní červení, jako by byly napájeny jakýmsi vnitřním žárem.

Lilith škrábala nehty po chladné kamenné zdi, tiskla se k ní celým svým horečně žhnoucím tělem. V důsledku sotva ovládané náruživosti se jako nepříčetná otírala o zeď. Za touto stěnou z pevného kamene a malty bušilo - doslova to cítila - živoucí srdce a proudila teplá krev, která ji vábila...!

Vesnice ležela ve studeném přítmí. Měsíční srpek rozléval bledý svit na budovy, většinou přízemní. Už dnes dával tušit sílu, která se plně projeví až za pár dní - při úplňku. I nyní působily neviditelné odlivové proudy.

Všechno vypadalo jinak, než když se Lilith dostala do Llandrinwythu!

Ze rtů se jí vydral další vzdech. Horko jí proudilo podbřiškem, hlad útrobami.

Krev...

Potřebovala ji k životu!

Potřebovala ji k uchování svého mládí, své krásy, své síly!

Byla dcerou upírky a člověka, upírské sklony v ní však v mnohém převládaly. Zvláště šlo-li o jídelníček.

"Aaaach...!"

Její oči, upřené do škvíry mezi okenicemi, se zúžily, když uvnitř chalupy spatřila silného muže, který právě pomalu stáhl knot petrolejové lampy, aby ztlumil plamínek za začouzeným sklem co nejvíce. To však nemohlo Lilith nijak zabránit v tom, aby i nadále viděla vše, co se ve světnici děje, stejně jasně jako v denním světle.

Neznámý vesničan se posadil na postel a prsty si masíroval unavený obličej. Jeho ruce poznamenala tvrdá práce. Na sobě měl košili dosahující ke kolenům, povívající kolem kostnatého, a přece nijak slabého těla. Jeho tvář na pohled nebyla sice krásná v běžném slova smyslu, ale přesto na pohled zajímavá. Hlava přecházela ve svalnatý krk, který přitahoval Lilithin pohled jako magnet.

Během tajného pozorování v ní stále narůstal neklid. Posedlost, proti které se nešlo bránit, jí zatemňovala pomalu všechny smysly. Dlouho už to nevydrží. Hlad v ní zesílil v jediný tón, takže přehlušil všechny ostatní struny jejího "tělesného nástroje",

Sunula se ke dveřím. Symbiont se znovu proměnil. Nyní obepínal její tělo jako tenounká latexová kůže. Jeho čerň splynula dokonale s tmou.

Pak Lilith zaklepala odhodlaně na pevné dveře.

Zevnitř se ozval drsný, leč přece jen překvapený hlas: "Kdo tam?"

"Pomozte mi, prosím!"

Muž zaklel. Ke dveřím se přiblížily kroky. "Kdo je tam?"

"Prosím, otevřete! Ocitla jsem se v nouzi! Ve strašné nouzi!" Vlastně ani nelhala.

Zaklení se opakovalo. Trvalo však dost dlouho, než se dveře otevřely.

První, čeho si Lilith všimla, bylo, že lampa je zase vytažena na nejvyšší míru. Její budoucí oběť se ve spěchu oblékla.

Jaké zbytečné plýtvání časem.

"Děkuji," vydechla Lilith.

Zdálo se, že se muži téměř ulevilo, když uviděl ji a nikoho jiného. Přesto odmítavě zavrčel: "Zmiz! S takovými jako ty nechci mít co dělat o nic víc než se -" Prudce pozvedl ruce před obličej. Ukazováčky překřížil přes sebe. "Zmiz, ty..."

Hned vzápětí mu paže klesly ochable podél těla. Jako očarovaný zůstal viset pohledem na Lilithiných slibných ústech, pak přesunul pozornost níž na její ňadra, bujně a zároveň pevně se rýsující pod těsně přiléhající látkou: pak sklouzl níž, až dolů k jejím báječným oblým bokům. Jazyk mu bezděky vyjel z úst a olízl rty. Jeho dech ztěžkl, prsty se střídavě rozvíraly a svíraly v pěst. Jeho "Zmiz, ty..." znělo jen mdle a zlomilo se dříve, než větu dokončil.

Lilith jeho reakce vyčkávavě zkoumala. Rychle pochopila, že není třeba vyvíjet žádný nátlak, aby dosáhla ukojení své touhy. Vyzývavě zvedla pohled a vstoupila do domu.

Tiše za ní zamkl dveře.

Také Lilith se zrychlil dech. Jenom se krátce rozhlédla kolem sebe po světnici, sloužící současně za ložnici, kuchyni i obývací pokoj. Její zájem však platil výhradně posteli.

Beze slova vedla muže k již zahřátému loži. Jakoby samy od sebe spadly muži kalhoty na kolena. I Lilith měla naspěch. Tuze, tuze naspěch.

Rukama přejížděla po jeho nahé hrudi. Ležel před ní na posteli naznak. Strhala z něho poslední zbytky oděvu. Že tu bylo citelně chladno nevadilo ani jí, ani jemu. Byl přírodní člověk.

Tvrdý chlap.

I na těch správných místech...

Lilith se položila na něho. Její horký dech ovanul jeho tvář. Její prsty se zabořily do jeho vlasů a s rozkoší cítila jeho ruce, vydávající se bez jakýchkoli zábran na průzkumnou cestu.

Jeho jméno Lilith nezajímalo. Toužila jen po tom, co jí mohl dát. Co jí musel dát!

Divoce jej laskala. Jeho úd narostl ve vteřině. Líbala mu jej a hladila, zatímco její stále ještě lehce načervenalé zornice hledaly jeho oči a četly z nich reakci na její rozkošnickou činnost.

Muž přerývaně oddechoval. Obracel se za jejími rty a počal hlasitě sténat. Když se přiblížil zjevný konec jeho sebeovládání, Lilith se vrkavě zasmála. Vysunula se výš na jeho klín a rukou pomáhala jeho nanejvýš vzrušenému údu, jenž netoužil po ničem jiném, než nalézt svůj správný cíl. Její "druhá kůže" se pohotově rozevřela. Právě tak pohotově, jako Lilithin klín, jenž se vzápětí počal zachvívat pod prvními prudkými nárazy.

"Aaaaaaach...!"

Jak strašlivě po tomhle toužila!

Oddala se ohnivé jízdě, jako by doufala, že se nikdy neskončí. Samozřejmě, že však přání bylo jen otcem myšlenky. Ale Lilith zcela ztratila ponětí o čase, a když ji zastihl v závratných výšinách orgasmus, vychutnávala intenzitu tohoto pocitu až do úplného konce.

Cítila, že i muž po posledním prudkém vzepětí pod ní ochabl a utišil se. Jeho rysy byly uvolněné, jeho pohled jasný.

Lilith však cítila, jak se do ní vrací ještě jiné napětí. Vábení jeho teplé, do varu uvedené krve...

Její rty se jako při polibku nachýlily k jeho krku, perlícímu se jako celé jeho šlachovité tělo kapičkami potu.

Pohled na něj byl poslední tečkou, jež dovedla její částečnou proměnu do vrcholných obrátek. Hltala mužovo hrdlo očima...

Nežli však své zuby, ostré jako jehly, nasadila na tu vábící tepnu, ještě svým drsným jazykem slízla slané kapky z jeho kůže. Dobrovolně sama sebe trýznila tak dlouho, dokud nepoznala, že se již déle ovládnout nedokáže.

Vlády nad ní nabyla temná síla. Upír v ní.

Nasadila zuby na mužovu opálenou pleť a se vzdychnutím se chystala do ní zakousnout...

Avšak jen chystala!

Ustala, nic nechápajíc. Pak nasadila zuby znovu...

Ale - nešlo to!

S prudkým trhnutím se napřímila.

Její oběť k ní vzhlédla vzhůru. Krotká jako beránek. Nic netušící, protože upíří zuby byly již opět skryty pod rty.

Nedokázala to!

Nedokázala?

Z otřesu nad vlastním selháním se jí zuby opět zmenšily na normální velikost.

A pak se stalo něco, co Lilith přesvědčilo, že je ve větší bryndě, než by se zdálo...

Nejprve se Tom chtěl k ženě s blonďatými, nakrátko ostříhanými vlasy, která vyšla z kostela, rozběhnout. Udělal však jen několik kroků a hned se zase vrhl zpátky.

Její oči...!

Slepá, a přece vidoucí proklopýtala kolem Toma. Její pohyby byly jaksi podivně zpomaleny. Chlapce si ani nevšimla.

Nejstrašnější však byly ty oči!

Tom ještě nikdy neviděl oči čistě bílé, s naprosto nerozeznatelnými duhovkami, přece však zřejmě svému účelu sloužily.

Bylo to nade vší pochybnost.

Jak jinak by se tato půvabná žena (s Vílou však samozřejmě nesrovnatelná) dovedla pohybovat s takovou náměsíčnou jistotou?

Po tom mrtvém, jenž mu usiloval o život, bylo tohle pro Toma neméně - i když jiným způsobem - šokující.

Byl jako ochromený a nedokázal se odhodlat ani k tomu, aby ženu sledoval, nebo se aspoň pokusil nějak ji na sebe upozornit. Touha opustit vesnici, prchnout do blízkých hor a tam se pokusit najít záchranu, v něm již absolutně převážila nade vším.

Trochu zaváhal, protože si uvědomil, že tu někde musí být ještě ta druhá, ta tmavovláska. Snad je ještě v kostele a dost možná budou její oči normální...

Otevřenými vraty opatrně vstoupil do domu Božího.

Tom byl bez vyznání. A obvykle nenáviděl ty, kteří se oháněli vylhaným kázáním lásky k bližnímu, aniž by se ve všedním životě sebeméně podle toho řídili. Sám dost často na vlastním těle zakusil, jak vypadá taková "láska k bližnímu v praxi"...

Jeho mínění o Bohu jen posílilo, že ani brána kostela nedokázala zastavit pronikání purpurového svitu dovnitř.

Kostel byl prázdný.

Docela opuštěný.

Druhá žena zmizela beze stopy, nebyla ani v chrámové lodi, ani v přiléhajících prostorách. Jediné, co Tom našel, a u čeho se na chvíli zastavil, bylo rozbité zrcadlo ve farářově komůrce.

Objevil také špižírnu, v ní však všechno zkažené. To mu připomnělo, jak je zvláštní, že vlastně ještě vůbec nepocítil hlad.

Protože tady zřejmě neexistoval ani den, ani noc, dalo se těžko poznat, kolik uplynulo od jeho probuzení v této příšerné krajině času. Možná, že tu je teprve hodinu, i když mu to připadá jako věčnost.

Nemá to smysl, pomyslil si. Musím se pokusit dojít tam, kde toto purpurové světlo končí! Ven z vesnice - k horám!

Byla jen slabá naděje, že by tam mohl najít nějakou možnost, jak se vrátit do svého světa. Aby dosáhl hor, musí nejprve projít vesnicí. Plnou mrtvol. Číhajících na vše živé...

Minulost, leden L. P. 1728

Owain Glyndwr hleděl do okouzlující tváře smrti. Llandrinwythský farář byl stále ještě napolo omráčen, jak se udeřil o pelest postele do týla. Ale možná to byl právě tento otřes, který jej v pravý čas zchladil a vysvobodil z moci onoho druhého omámení - z vlivu čarodějnice.

Právě v tu chvíli totiž, kdy se to nespoutané, bujné a navíc skoro nahé ženské tělo sklonilo až k němu, jednal Owain Glyndwr jako zvíře řídící se instinktem.

Těsně na dosah jeho postele stál těžký dřevěný svícen se svící, silnou jako ruka, nabodnutou na dlouhém bodci.

Po tomto svícnu nyní sáhla farářova pravice. Levá ruka shodila svíci, jež padla na zem a zhasla. Avšak purpurové světlo, zaplavující komoru, se nikterak nezměnilo.

Sirnooká čarodějnice strnula uprostřed pohybu. Všechno se událo během dvou, nanejvýš tří vteřin.

Owain Glyndwr vrazil bez váhání veliký dřevěný bodec vší silou, která v něm ještě zbývala, do těla neznámé, ohrožující Llandrinwyth.

Mířil do mezery mezi prsy, protože však sebou v obranném reflexu trhla, vnořil se jí bodec hluboko do břicha.

"Odstup, Satane!" opakoval znovu formuli, třebaže dosud neměla žádný účinek.

Také nyní by bylo těžko soudit, co v tomto nerovném boji přivodilo takový obrat - zda ona věta či spíš bodec.

Owainu Glyndwrovi se pak přímo před očima odehrála otřesná scéna. Čarodějnice se vztyčila a oběma rukama uchopila svícen, avšak vytáhnout bodec z těla nedokázala. Probíhalo jí mocné chvění, a Owain doslova cítil, jak její tělo chladne.

"Já... tě proklínám!" plivly její znetvořené rty. "Ať tvé vnitřnosti... shnijí! Vlasy ať ti dočista vypadají! Tvoje kůže ať je strupatá a vysušená jako tisíciletý papyrus!" Z úst jí vytryskla tenká nitka černé krve a stékala po bradě, kletba však ještě nebyla u konce. "Tvé oči ať se přetočí dovnitř, abys oslepl... Tvé kosti nechť promrznou, tvé tučné maso ať je jak led... Modli se, abych se nikdy nevrátila, MODLI SE, prokletý..."

Zvrátila se dozadu.

S mlaskavým zvukem vyklouzl dřevěný bodec svícnu z jejího břicha, protože se jej Owain Glyndwr neodvážil pustit z ruky. Vyslechl její nenávistnou tirádu jako zkamenělý. Nyní jako zkamenělý sledoval potácivý útěk bytosti, o které stále více nevěděl, je-li člověkem, čarodějnicí, či ještě něčím hůře představitelným. Kožený "postroj", do kterého bylo oděno její hříšné tělo, byl v místě, kam vnikl dřevěný bodec, prosáklý temnou krví. Ve vrávoravém běhu sebrala ještě z komody při stěně onen děsivý kalich, jejž sem předtím sama postavila, nádobu přitiskla s bolestným zasténáním na místo zranění a hnala se směrem ke dveřím.

Owain Glyndwr zůstal ještě chvíli ležet na posteli jako ochromený. Pak mu však došlo, že nesmí dopustit, aby mu Bezejmenná opět uprchla. Tentokrát s ní musí již nadobro skoncovat! Ta hrůza nebude mít konce, pokud on nyní couvne.

Se svou dřevěnou "zbraní" v ruce se přinutil vstát a vyběhl za Sirnookou. V tutéž chvíli, kdy vycházel ze dveří své komory, zhasla pochmurná rudá zář a vše zahalila temnota, jako by se na vše snesla černá plachta.

Ničeho nedbaje běžel Owain Glyndwr dál kupředu krátkou chodbou do chrámové lodě. Znal každý čtvereční coul těchto prostor; zde se dokázal orientovat i v naprosté tmě.

Od tohoto oltáře předtím viděl, jak se přízračná postava Guye Feniana proměnila v onu ženu, jež před více než před týdnem ukradla novorozené děvče Eiddyd. Právě spolu s kovářem Fenianem se Owainu Glyndwrovi podařilo dítě, zdánlivě nezraněné, přinést zpět z nedaleké jeskyně. Zatímco Owain se vrátil zpět do vesnice, Guy Fenian zůstal, aby únoskyni dorazil svým mečem. Když se pak pozdě, ale nezraněn, přece jen vrátil domů, nikdo z celé osady se tomu netěšil více než farář. Pak ale přišla ta noc. A to, co považoval Owain Glyndwr za Guye Feniana...

Katolický duchovní dýchal jak děravý měch. Z temnoty k němu již nepronikal žádný zvuk, v něm však stále ještě zněla slova čarodějčiny kletby. Dotápal až k oltáři a zapálil několik svící, stojících poblíž. Ruce se mu třásly. Uchopil jednu svíci a rozběhl se s ní hlavní lodí k portálu, neustále se obávaje, že mu ji průvan zhasí. Volnou rukou proto chránil plamínek.

Dvoukřídlá vrata byla zavřená na závoru, jak je Owain Glyndwr zanechal, než se uložil ke spaní.

Jeho obtloustlý obličej se orosil kapkami potu, přesto však sebral všechen zbytek odvahy a vyklopýtal do jasné hvězdné noci. Ke svému překvapení zjistil, že mezitím napadlo mnoho sněhu. Až po kotníky se bořil do sněhové pokrývky, která se položila na llandrinwythské nízké domečky jako rubáš.

První nápor větru plamínek svíčky skutečně sfouknul. Ale Owain Glyndwr se již ničím nedal zastavit. Spěchal v bledém světle hvězd po cestě dolů do vesnice burcovat ze spaní nic netušící "ovečky" své farnosti...

Prohledali každý kout farního kostela. Avšak nestoudná čarodějnice, jejíž oči svítily jako tekutá síra, a stejně tak její čarodějný kalich, zmizely beze stopy.

Stužka inkoustově černé krve se táhla přes práh komory Owaina Glyndwra a končila kousek od vyvýšeného kněžiště, jako by se zde zraněná rozplynula ve vzduchu!

Mezi obyvateli vesnice zavládla hrůza. Ale věřili svému faráři už zase bezvýhradně každé slovo, zvláště když mezitím někteří zaběhli k domu Guye Feniana a nikoho tam nenašli.

Vyvrcholením této děsivé noci bylo potom nalezení oné děvečky, kterou předtím nechali u "zraněného Feniana", aby jej ošetřovala. Ležela v jeho posteli zalitá krví a bestiálně zohavená. Všechen život z ní vyprchal a hlavu měla otočenu obličejem dozadu!

Za šedivého rozbřesku jeden z vesničanů objevil ve sněhu před kovárnou čerstvé otisky kopyt. Mířily ke vsi, a přece si žádný z nich nedokázal vzpomenout, že by zahlédl čarodějčinu černou klisnu!

Pravý Guy Fenian, o tom už nikdo nepochyboval, zůstal zřejmě v Rhymneyově poustevně a padl zde té ďáblově nevěstě za oběť.

Třebaže byli tváří v tvář čarodějčině magii i její prohnanosti šokováni, nikdo se nevzpěčoval, když mezi nimi Owain Glyndwr vybíral muže do ozbrojené skupiny, v jejímž čele pak vyrazil k Rhymneyově jeskyni.

Právě tam Fenian zůstal, aby se v boji postavil nepříteli a aby umožnil Owainu Glyndwrovi návrat do vesnice s uneseným dítětem. Chtěl již těžce raněné čarodějnici zasadit poslední ránu. Teď tam však musí ležet namísto její zdechliny jeho mrtvola...

Owain Glyndwr se již neodvažoval doufat, že nad čarodějnicí tentokrát zvítězil. Ta Satanova děvka musela mít víc životů než kočka.

Než opustili vesnici, zastavili se ještě v domě Barta Drefacha, otce Eiddyd. Ten se neúčastnil ani všeobecného srocení, ani hledání čarodějnice. Nikdo mu to však nevyčítal. Měl svých vlastních starostí dost.

V Owainu Glyndwrovi se opět zvedla škaredá předtucha, když mířil k domu, aby se ujistil, že čarodějnice na útěku znovu neuloupila Eiddyd.

Jak se však ukázalo, jeho obava se nesplnila. Když Bart Drefach otevřel dveře, natlačila se za ním horda šesti jeho dětí, sedmé, nejmladší, pak patrně spalo v kolíbce postavené poblíž kuchyňského sporáku. Owain Glyndwr si chtěl dítě přece jen prohlédnout zblízka, Drefach se mu postavil do cesty. Vzal si faráře stranou a unaveně se zeptal: "Uděláte, doufám, ještě dnes večer, na čem jsme se dohodli?"

"Křest?"

Bartovo přikývnutí bylo rezignované i vzrušené.

"Co tě trápí? Svěř se mi!" vyzval jej Owain Glyndwr.

Bart Drefach si skousl ret. Jeho pohled nervózně sklouzl na vesničany, kteří venku neklidně čekali, až konečně vyrazí k Rhymneyově jeskyni. "Myslím," pronesl tiše, "že ona brzy zemře."

"Zemře?"

"Je tuze bledá a nemocná. Potravu, kterou jí kojná nebo i my nabízíme, odmítá. Nepřijme ani trošku dobrého mléka...!"

Owain Glyndwr si vzpomněl na scénu, jíž byl sám svědkem. Novorozenec kousl kojnou do prsu až do krve - jak, to nikdo nevěděl. Ale zjevně se bránil přijmout jedinou kapku mateřského mléka. Kojná sama měla právě jednoleté dítě, které nebylo tak vybíravé. Stále je ještě kojila.

"Takže už i jemu ta čarodějnice stačila uškodit..." zamumlal Owain Glyndwr zároveň zamyšleně i zaraženě. "Kde je Horrygova žena, slíbila, že se bude o dítě starat, dokud nebude z nejhoršího venku, ne?"

"Ta se tu už neobjevila od té doby, co ji... No, však víte."

"Co ji to dítě kouslo?"

Bart Drefach přikývl.

"Promluvím s ní a přitom jí připomenu, aby si plnila povinnosti vůči vám. Ale teď se chci podívat na tu malou!"

"Pochopte mě," zaúpěl Bart Drefach, aniž by se nějak chystal vyjít přání Owaina Glyndwra vstříc, "já nechci, aby ji jen tak někam zakopali! Když už musí zemřít, pak ve shodě s vůlí Boží a pokřtěná!" Mužova ruka následovala v horlivosti jazyk a uchopila Owaina Glyndwra za klopy.

Farář se vyprostil z toho tvrdého stisku. Toho muže, s nímž si osud tak škaredě zahrál, plně chápal. Vše však má svoje meze. "Uklidni se! Udělám, co jsem slíbil. Nemohu však to děvče pokřtít jménem, které si jeho matka přála na smrtelné posteli, okamžitě. Měj trochu strpení; sám vidíš, že teď všude něco hoří. Jakmile tu bude trochu klidněji - anebo kdyby se té maličké ještě přitížilo, přistoupíme ke křtu. Máš mé slovo. Kdykoli ve dne i v noci mi můžeš zavolat, když usoudíš, že to spěchá!"

Podle Barta Drefacha byl pravý čas již teď. Ale přesto ustoupil a řekl: "Děkuji, pane faráři - a promiňte!"

Owain Glyndwr jen mávl rukou. Stále ho to přitahovalo ke kolíbce. Ale netrpělivost čekajícího zástupu jej volala ven.

"A ještě - pane faráři..." Drefachova slova jej přiměla ještě jednou se otočit.

"Co ještě?"

"Dávejte... na sebe pozor!" Owaina Glyndwra zamrazilo, když si uvědomil, co ze strany Eiddydina otce ve skutečnosti projev "účasti" znamená: Bart Drefach se ani tak nestrachoval o faráře, jako spíš o to, že bez faráře nebude možné uspořádat křest.

Zřejmě tady někde ležela hranice, kde končila u Owaina Glyndwra ochota k porozumění.

Za zrcadly

Lilith stále ještě seděla muži na klíně, ale hrůza jí pevně svírala hrdlo.

Hrůza z toho, co prováděl před jejíma očima symbiont, zatímco se ona sama zdráhala.

Z látky, kterou měla Lilith na sobě, se náhle oddělily dva tenké výběžky, podobné chapadlům. Než se Lilith vzpamatovala z překvapení, vrhly se právě na ono místo mužova krku, které fascinovalo i samotnou Lilith, a s tichým mlasknutím se zavrtaly pod kůži. V tu chvíli mohla Lilith sledovat, jak proudí rudá krev výběžkem symbiontu jako průhlednou medicínskou hadičkou.

Symbiont vysával krev z muže, jenž však nejevil nejmenší známky odporu!

Příšerné!

Ale vždyť on přece žije z černé upírské krve! šeptal naléhavě Lilith její vnitřní hlas. A ne z lidské krve jak já.

V očích oběti se míhal čirý děs. Ale proč se muž nepokusil o odpor, zůstávalo Lilith záhadou.

Lilith odvrhla všechnu rozumnou opatrnost a chopila se oběma rukama jemných vláken symbiontu. Bez varování se prudkým trhnutím pokusila vyrvat vlákna muži z krku. Asi by nebyla bývala schopna říci, co se v ní v tu chvíli odehrávalo, ale věděla, že to, co se tu právě dělo před jejíma očima, nesmí připustit!

Stalo se, co se stát muselo.

Bolest, kterou jí symbiont na její akci "odpověděl", téměř zbavil Lilith vědomí. Zatmělo se jí před očima, zdálo se jí, jako by ji někdo polil kyselinou každou nervovou buňku v těle. Celé její tělo vzplanulo černým plamenem a děsivý jek, který náhle zaslechla, nevycházel z úst muže pod ní, nýbrž z jejích vlastních.

Když konečně opět přišla k sobě, stále ještě svírala ta vlákna v ruce. A také stále ještě vězely svými konci v krční tepně oběti. Lilith si oddechla, že už aspoň není vidět proudící rudou krev. V bludné naději, že symbiont přestal vysávat krev.

Jak jen jsi to mohl udělat? vytýkala mu rozhněvaně. Jak...

Myšlenka se přervala. Tělo, na kterém Lilith seděla, bylo tuhé jak prkno.

Pohlédla do mužových očí, zíraly, jako by byly ze skla; pochopila, že je mrtev.

V příštím okamžiku chapadla sama odpadla od tepny a zanechala po sobě jen dva temné body, jako po kousnutí upíra.

Ty jsi...zabil!?

Symbiont nereagoval. Dokonce se jí zdálo, jako by se to, co měla na své kůži, krátce zachvělo rozkoší.

Lilith se postavila na podlahu vedle postele. Při rychlé prohlídce muže se jen přesvědčila, že je skutečně mrtev, nenapravitelně mrtev. Bledý, vysátý až do poslední kapky krve...

Symbiont se stal vrahem!

Snažila se ovládnout své rozrušení. Snažila se přinutit tu zvláštní bytost na svém těle k odpovědi.

Vše marně. Symbiont byl a zůstával svým výhradním pánem. Vše, co je spojovalo, byl účelový svazek, jejž Lilith dosud v plném rozsahu nedokázala prohlédnout. Zatím se však zdálo jasné, že jí její matka Creanna tímto "dědictvím" prokázala špatnou službu!

Lilith akceptovala, když pil krev jejích nepřátel. Ale lidé nejsou přece jejími nepřáteli! Jak jen mohl na to zapomenout...? Opět by si ten živý oděv nejraději strhala z těla. Ale to by se právě tak dobře mohla snažit vyskočit z kůže.

"Zatraceně!" vydechla těžce. V očích jí stály slzy. "Zatraceně, zatraceně, zatraceně!"

Rukou se dotkla svého vražedného oděvu.

Proč ona najednou nemohla pít krev, třebaže v ní běsnil hlad silnější než kdykoli předtím?

Vždyť ani ona nemohla bez této šťávy žít! Své "dárce" však nezabíjela. Ani z nich nečinila své "otroky" přenášením obávané upíří nákazy! Jiná potrava ji nasytit nedokázala. Nejen v tomto ohledu v ní upír jednoznačně převládal nad člověkem.

Zvenčí se ozvaly hlasité, vzrušené hlasy. A když Lilith vyhlédla pootevřenými dveřmi ven, uviděla velkou skupinu lidí, přicházející přímo k domu - zřejmě je přilákaly výkřiky...

Minulost

Owain Glyndwr se spolu s tuctem svých průvodců vlekl sněhem přes zmrzlé údolí ke strmým svahům, obklopujícím vesnici ze všech stran. Sledovali stopy po kopytech.

Většina mužů zůstala ve vesnici, aby ochránili její obyvatele, kdyby se navzdory očekávání čarodějnice přece jen někde skrývala a odehnala jen samotného koně.

Jak by přesně obrana vypadala, nikdo nevěděl - nebo nechtěl vědět. Owain Glyndwr jim nechal malou lahvičku se svěcenou vodou. Lidé sami se obklopili krucifixy, česnekem a biblemi a doufali, že tak budou před útoky zla chráněni.

Jak pochybná je taková naděje, jim Owain Glyndwr nedokázal říci. Přece jen se chránil, aby v nich nezaséval ještě víc skepse a strachu.

Naprosto samozřejmě se ujal vedení skupiny.

Na křižovatce stopy zamířily, jak se dalo očekávat, na kamenitou pěšinku mezi skalami, vedoucí k Rhymneyovu obydlí. Vzpomínka na akci, které se odvážili Owain Glyndwr s Guyem Fenianem včera, trýznila llandrinwythského faráře téměř nesnesitelně. Před svými společníky však nedával na sobě znát, jak velmi se jej kovářův osud dotkl. Ale konečně, dosud přece neexistoval žádný jednoznačný důkaz, že Fenian je mrtev. Snad jej Sirnooká jen poranila nebo nějakým jiným způsobem vyřadila z boje...

Owain Glyndwr shledal, že ani on sám se již neodvažuje uvažovat o této možnosti, protože se bojí dalšího zklamání. Proti té špetce pověry není ani zbožný muž ochráněn.

Brodili se namáhavě nepříliš vysokým sněhem stále blíž ke vchodu do jeskyně. Sníh tu byl zdupán jako po zuřivém

zápasu a zbarven rudou krví.

Nesmírným množstvím rudé krve!

(Avšak ani kapičkou černé, dunělo Owainu Glyndwrovi pod spánky.)

Zastavil se a ostatní s ním. Obavy v něm narůstaly. Čí je to krev? Kdo tu bojoval? Byla to nakonec skutečně krev Guye Feniana...?

Owain Glyndwr se natolik vyznal v chodbách jeskyně, aby věděl, že by do ní mohl vejít tak nanejvýš ještě poník - ale kůň velikosti černé klisny by to nikdy nedokázal. Že však sledovaná stopa nepatřila poníkovi, bylo z rozestupu otisků zjevné!

Owain Glyndwr potřásl hlavou, aby nabyl znovu jasných myšlenek. Příliš to nepomohlo, ale byl alespoň jako prve odhodlán postavit se hrozbě - ať se již mezitím proměnila jakkoli - čelem.

Způsobil čarodějnici zranění! Do jaké míry těžké, to však nevěděl. Ale což by byla před ním uprchla, dodával si sám odvahy, kdyby nebylo utrpěné zranění příliš vážné?

Tato naděje mu dodala nových sil.

"Co dál, pane faráři?" vykřikl jeden z jeho doprovodu. "Budeme tady venku chytat lelky, nebo konečně setneme té zmiji hlavu?"

Owain Glyndwr se po tom muži ohlédl. Trochu jej udivovalo, jaké řeči tito lidé, dříve tak mírní, nyní vedou. Nicméně i sám na sobě viděl, jak se jeho osobnost, pod vlivem událostí, proměnila.

Nebylo náhodou, že svoji holou hlavu ukrýval pod kapuci. Styděl se za pohanu, kterou mu způsobila žíravá purpurová záře. Nemuseli všichni vědět, co se mu stalo.

Mohl však ztrátu vlasů přičítat jen tomu světlu? Stále ještě mu v uších zněla slova čarodějčiny kletby...

... ať tvé vnitřnosti shnijí! Vlasy ať ti dočista vypadají! Tvoje kůže ať je strupatá a vysušená jako tisíciletý papyrus! Tvé oči ať se přetočí dovnitř, abys oslepl...

Owain Glyndwr se zachvěl hrůzou a zvolal: "Buďte opatrní, lidé! Pokud se skutečně ukryla tady, nepodceňujte ji! Nesmí nás už znovu oklamat - to by byla pro všechny jistá zkáza!"

Mlčky zapálili přinesené pochodně a vstoupili dovnitř. Kněz i teď šel jako první. Jeho doprovod si nesl spoustu sečných i bodných zbraní narychlo pokropených svěcenou vodou a přežehnaných modlitbou: To bylo něco, co by si ještě před několika dny naprosto nedokázali představit. Avšak průběh událostí je v mnohém ohledu přinutil změnit myšlení a poskytl jim nové, strašlivé zkušenosti.

Kromě faráře si zřejmě nikdo nelámal hlavu nad koněm, jehož stopu sledovali. Ačkoliv se mohli sami přesvědčit o úzkosti chodby, v nikom nevzbudila nejmenší podezření.

Jejich tváře neodrážely ve světle pochodní nic než chladnou odhodlanost. Owain Glyndwr pociťoval cosi jako hrdost na tento statečný houf.

Těsně před tím, než dosáhli vlastní jeskyně na konci chodby, zpomalil Owain Glyndwr tempo.

Všichni slyšeli stejné mlaskavé zvuky - a všem ztuhla krev v žilách.

Owain Glyndwr jako první překonal toto ochromení, aniž by se jím nechal příliš ovládnout. Zvedl pěst, v níž svíral spolu s čadící pochodní kříž. "Kupředu, muži, jeden za druhým a neustupovat!" vyzýval je šeptem k tomu, čeho měl každý z nich víc než dost: k hrdosti. "Když budete držet všichni spolu, dokážeme ji porazit! A je-li štěstí na naší straně, pak jsme již zvítězili!"

Věděl, že tento bod jeho řeči je velice sporný. Nikdo z nich dosud nevěděl, co znamenají ty zvuky. Snad je jimi jen chce čarodějnice vlákat do pasti!

Než však mohla tato myšlenka přejít do mozku i druhým, vykročil Owain Glyndwr kupředu. Se zdviženými pažemi se vřítil do jeskyně, s pochodní a křížem před sebou.

S ohromným ulehčením slyšel, že ostatní jej skutečně následují.

Jak ohromné pak bylo jeho překvapení, když tu nalezl namísto čarodějnice Horrygovu ženu, docela nahou, jak zuby trhá kusy masa ze zdechliny černé klisny.

Obličej kojné byl znetvořen divokou grimasou a pomazaný od krve.

Vetřelce si změřila jen úkosem a dál si oběma rukama tiskla k ústům kus syrového masa a požitkářsky jej sála...

Za zrcadly

Dveře, které Lilith opatrně znovu zamkla a zajistila závorou, byly vylomeny s nekompromisní silou.

Zachmuřené postavy se nahrnuly do chalupy. Postavy, ze kterých vyzařovala nenávist tak nesmiřitelná, že to Lilith dosud u nikoho jiného nepoznala. Vetřelce obklopovala přímo aura Zla!

Na poslední chvíli, když bylo již zjevné, že dveře neodolají brutálnímu útoku zvenčí, se Lilith ukryla v těžké truhle. Jen nepatrnou škvíru si ponechala, aby mohla sledovat, co se děje v domě, a aby rozuměla každému slovu.

Hlavní slovo měl jakýsi obzvlášť robustní chlap s rudými slepenými vlasy. Sotvaže on a jeho lidé ovládli dům, rozeřval se: "Vytáhněte toho hlupáka z peřin, ať ho může ŘÁRAF NAP ŠÁN odsoudit!"

Skutečnost, že nehledají ji, Lilith poněkud uklidnila. Zároveň však věděla, že jí tento pocit nemůže vydržet dlouho.

Takřka v tutéž chvíli se rozkřičel jeden z těch, kteří se hrnuli k posteli: "Je mrtvý! Podívej se sám! Co teď budeme dělat?"

Vůdce ztratil svou vnitřní rovnováhu jen na chvíli. Sám došel až k posteli a pečlivě si prohlédl oběť symbiontu. Potom se napřímil a vydal rozkaz, kterého se Lilith obávala nejvíc: "Prohledejte dům! Tenhleten nezemřel přirozenou smrtí. Dveře byly zamčené zevnitř, vrah musí být ještě někde tady!"

Dalšími otázkami se nikdo nezdržoval, takže již za pár vteřin byla Lilith objevena. Víko nad ní se náhle zvedlo. Při pohledu na ni se oči pronásledovatelů rozšířily.

Úžas však trval jen chvíli. Pak náhle ucítila Lilith surovou ránu. Strašlivou bolestí až ztratila vědomí.

Minulost

Zasténání se mnohonásobně odráželo od stěn jeskyně.

Jediný pohled a bylo jasné, že i s mrtvolami Guye Feniana a Rhymneye naložila Horrygova žena podobně jako s koněm. Zbytky zohavených těl ležely roztroušeny po celé jeskyni. Stěží se již dalo poznat, co ke kterému tělu patří. Byl to asi ten nejhrůznější pohled, jaký se kdy Owainu Glyndwrovi za dobu jeho působení naskytl. O to hrůznější, že kojná, oddávající se zde počínání tak zrůdnému, byla ve vesnici známa jako slušná, bohabojná žena!

A vtom náhle v Owainu Glyndwrovi vzklíčilo podezření. S třesoucími se rty rozkázal: "Zabte ji - rychle! Setněte jí hlavu! Je to... je to jistě zase jen další klamná podoba, kterou nás chce čarodějnice obelhat!"

Jako by čekali jen na tento příkaz, pohnuli se hned dva muži - jeden s velikou sekerou, druhý s krátkým mečem, podobným tomu Fenianovu - směrem k ženě.

Kojné se z hrdla draly bublavé zvuky. Její oči tupě strnuly, pak vyplivla maso, které držela v ústech, a vtom muži uviděli další věc, která je zasáhla jako rána palicí: zuby, strašlivé horní špičáky, na prst dlouhé a zahnuté jako strašlivé vlčí tesáky!

Owain Glyndwr divže úděsem neztratil vědomí.

Avšak jeden z obou mužů, blížících se k domnělé kojné, máchl krátce sekerou a se svištivým zvukem šikmo ťal!

Hlava ženy oddělena od trupu dopadla na zem, aniž by se vylila jediná kapka krve. Místo toho jako by kolem torza a hlavy oddělených od sebe vzplanuly neskutečné ohnivé jazyky.

A pak se obojí scvrklo, jako když ujde z prasklého měchu vzduch!

Ani Owain Glyndwr, ani nikdo z dalších svědků předchozích událostí ještě nikdy neviděli podobně svraštělé lidské tělo...!

Owain Glyndwr došel až k odvážlivci se sekerou a položil mu ruku na rameno. "Dobře jsi to udělal, Owayne!"

Rysy obličeje sťaté zůstaly i po smrti stejné.

Byla to Horrygova žena. Když zvedli a obrátili hlavu ležící ve špíně, zjistili, že i ty zvířecí zuby jsou zase docela normální...

"Co... co se to stalo, pane faráři? Řekněte! To, co jsme viděli, byl... upír?"

Víra v bytosti sající krev je stará. Prastará.

"Lidi, vždyť já sám nevím, ale je to docela možné! Bůh nás podrobil těžké zkoušce, víc k tomu nemohu říci!"

Owain se zastavil nad torzem, aby si blíž prohlédl nekrvavou ránu. Přitom objevil něco pod chůvinýmtělem.

Jako zhypnotizován se Owain Glyndwr sehnul ještě níž.

A k všeobecnému údivu vytáhl zpod těla onu nádobu, jejíž světlo, jak stále ještě věřil, jej připravilo o všechny vlasy. Nyní již kalich nezářil. A přece vypadal impozantněji nežli cokoli, co kdy Owain Glyndwr držel v rukou. A i nyní bylo cítit, že v něm dřímá nepředstavitelná síla!

Kupodivu nepociťoval Owain Glyndwr před ním žádný strach. Ba naopak. Od chvíle, kdy ve svých rukou sevřel kalich, jako by z něho veškerá tíže spadla.

"To je kořist," zasípal s námahou. "S tímto ta čarodějnice vykonávala nade mnou moc!"

"Myslíte, že ona... že ještě žije? Myslím ta pravá čarodějnice..."

"Všechno je možné," opakoval ještě jednou farář. "Avšak bez tohoto kalichu už není nic!"

"Proč ale potom... ho tu nechala?" pochyboval další z mužů. "Co když nás chtěla jen vylákat z vesnice, aby tam pak..." Odmlčel se.

Bál se vyslovit, co strašilo v hlavách všem.

Také Owainu Glyndwrovi.

"Vemte hlavu té ženy," pokusil se překonat svůj vlastní i všeobecný strach činem. "Spalte ji před jeskyní. Torzo také vyneste ven a tlustým kolíkem je přibijte skrz srdce k zemi!"

"Myslíte, že to stačí, aby se už... aby se už nevracela?"

"Dočetl jsem se to ve starých spisech. Musí to stačit!"

"A co uděláme s ostatky Guye a starého Rhymneye?"

"Vrátíme se sem, až země nebude tak zmrzlá. Pak je odvezeme a pohřbíme na vesnickém hřbitově."

Muži přikyvováním vyjádřili svůj souhlas a s pobledlými tvářemi vykonali farářovy příkazy.

Owain Glyndwr zůstal ještě chvíli v jeskyni sám.

Jakmile osaměl, zvedl kalich ke rtům a naklonil jej, jako by z něho pil.

Po chvíli jej zase vzdálil od rtů.

"Ano," zašeptal horlivě a naklonil trochu hlavu, jako by naslouchal vzdálenému sladkému hlasu. "Ano, udělám to...!"

Za zrcadly

Lilith se zdál sen.

Byla v Austrálii. V Sydney. A pozorovala upíra při sebevraždě s kladivem a kůlem.

Ano, UPÍRA! A při SEBEVRAŽDĚ...!

Bylo to venku u moře, v divočině Nielsenova parku. Právě tam, kde byla jedna z legendárních svatyní domorodců přizpůsobená městskému vkusu - jako přibližně dva tisíce dalších kultovních míst.

Dělo se to Lilith přímo před očima. Přišla sem s tím mužem. Po upírově sebevraždě opustila rychle místo činu, jako by prchala, vrátila se do Bethina bytu, aby... aby se sama pokusila o sebevraždu! Již zvedala nůž, když vtom...

Procitla. Někdo s ní zatřásl.

Otevřela oči. V hrdle měla sucho. A cítila podobnou, ne-li horší bolest hlavy, jako tenkrát po svém procitnutí v domě na Paddington Street.

Tvář, která se nad ní skláněla, byla sice drsná, ne však zcela nesympatická.

Lilith se pokusila okamžitě narovnat a tu teprve poznala, že je v okovech a že jsou její ruce připoutány železnými řetězy ke zdi stáje. Vztekle zalomcovala řetězy, avšak muž, připoutaný stejně jak ona, soucitně zavrtěl hlavou.

"Beznadějné."

"Kdo to říká?" Nemínila se vzdát snadno.

"Já," odpověděl lakonicky.

Teprve nyní si uvědomila, že zřejmě mluví s největší pravděpodobností s některou z mrtvol, rozptýlených po celé vesnici.

Nebo snad ne?

Lilith již pomalu vůbec nevěděla, čemu věřit.

"Ty jsi odtud, z Llandrinwythu?" obrátila se na muže, jenž na první pohled nebyl právě v nejlepším stavu. Dokazovaly to četné krvavé podlitiny a zhmožděniny na celém těle. Vyhladověle však nevypadal.

"Ano." Prohlížel si ji naprosto bezostyšně. Chtivost, která mu přitom planula v očích, dělala Lilith i za tak zlých okolností dobře.

"Jak se jmenuješ?"

"Clough Corwen," řekl.

Lilith naslouchala zvuku toho jména. Pak se zeptala: "Co mají proti tobě, Cloughu Corwene?"

Hořce se zasmál. "Nepatřím prostě k příznivcům Řárafa Napa Šána..."

Tento jazykolam, jenž muži doslova zaskřípal mezi zuby, slyšela Lilith již podruhé.

"Kdo je ten s tím nevyslovitelným jménem?"

Clough Corwen se znovu zasmál a ještě podtrhl hořkost svého smíchu zachrastěním řetězem. "To se dost brzy dozvíš. Tuším, že tobě i mně hrozí podobný osud!"

"Jaký?"

"O tom nemohu nic říci."

"Protože nechceš, nebo opravdu nemůžeš?"

"Nemohu."

"Vyprávěj!"

"Co chceš slyšet?"

"Pro změnu něco potěšujícího."

"To jsi na nesprávném místě."

"Možná jenom v nesprávné době."

Nechápavě na ni zíral.

"No dobrá. Tak mi tedy alespoň pověz, co bych měla vědět, než tady shniju v řetězech!"

Zavrtěl hlavou. "Neshniješ! Mnoho toho sice s jistotou nevím, ale o tomto tě mohu klidně ujistit. Pocítíme celou tíhu hněvu Řárafa Napa Šána. To znamená, že nás k němu dotáhnou. Nebude to dlouho trvat. Nikdy to netrvá dlouho!"

"To zní, jako by tady byly podobné akce na denním pořádku."

"To ani ne. Když se alespoň předstírá vzdávání poct zlu a šikovně se to nastrojí, pak se tomu dá na nějaký čas utéct."

Ačkoliv tentokrát nerozuměla pro změnu zase Lilith, nevracela se už ke stejnému tématu, nýbrž se zeptala: "Slyšel jsi už někdy o nádobě, která se nazývá Liliový kalich?"

"Ne."

Jeho odpověď třeskla jako výstřel z pistole. Lilith po chvíli dodala: "Nahoře v kostele jsem viděla jeho obraz v zrcadle..."

Mužova tvář zkameněla. "Tys už byla - tam nahoře?"

Přikývla.

Zdálo se, že ho její odpověď zmátla již úplně. Najednou na ni hleděl spíš jako na strašidlo než jako na ženu. Přesto mu uklouzlo: "Jestli myslíš tento kalich... Jeho odraz je v každém zrcadle."

"V každém? Jak to?"

Pokrčil rameny. V příštím okamžiku zasyčel: "Už ticho! Jdou sem!"

Lilith se ani nepotřebovala ptát, o kom mluví. Dveře stáje se otevřely. Venku byla stále ještě tma. Vstoupili dva neznámí muži s nevrlými obličeji. Lilith nevěnovali žádnou pozornost, zamířili přímo k Cloughu Corwenovi. V ruce jednoho z nich cinkal pořádný svazek klíčů.

"Je čas zaplatit účet," pravil jeden z mužů stísněně. "Teď uvidíš, jak se nevyplácí nerozumnost..."

"Přesně tak!"

Ani Lilith, ani žádný z obou chlapů nepočítali s tím, co se vzápětí přihodilo.

Clough Corwen zřejmě nebyl po celou dobu svého věznění zcela pasivní. Ve chvíli, kdy se jeden z přívrženců Řárafa Napa Šána sklonil, aby odemknul řetěz na jeho pravém zápěstí, shodil Corwen sám od sebe pouta z obou zápěstí, jeho ruce bleskurychle vyjely dopředu, chytily hlavy obou chlapů a třískly jimi o sebe.

Asi jim to moc dobře neudělalo. S tlumeným zasténáním se složili k zemi.

Corwen se nezdržoval, rychle zvedl ze země svazek klíčů, vyhledal mezi nimi ten správný na okovy, poutající jeho nohy, a pak, aniž by se staral o Lilith, se rozběhl k východu ze stáje.

Zastavil ho teprve její křik.

"Hej! To mě tady necháš jen tak shnít?"

Chvíli zaváhal, ale pak se vrátil a osvobodil z řetězů i ji.

"Děkuji," procedila mezi zuby. Ustoupila na pár kroků od něho a udělila mu dobře míněnou radu: "Bude pro tebe lepší, když se budeš ode mě držet dál."

"Mám jiné starosti, než se na tebe teď vrhat," ujistil ji. "I když za hřích bys stála..."

Nerozuměl, protože nemohl rozumět. Lilith však měla strach o něho. Stále ještě měla obavy, že by v symbiontu mohl hlad znovu probudit vraždící bestii...

Minulost

Když se někdy kolem poledne vraceli do vesnice, všichni ještě byli jakoby ochromeni přestálým šokem. Jejich nejstrašnější obavy se však nenaplnily. Během jejich nepřítomnosti zůstalo v Llandrinwythu vše v klidu. Nenašly se žádné důkazy, že by dosud ještě nenalezená čarodějnice chystala nějaké další zločiny.

Při návratu se Owain Glyndwr a ostatní z jeho doprovodu nejprve zastavili v Horrygově domě, kde jim košíkář potvrdil, že jeho žena odešla včera z domů se slovy, že se musí postarat o nemluvně Barta Drefacha. Když se na noc nevrátila, nedělal si žádné starosti. Pro jeho vlastní dítě bylo kojení - jak byl muž přesvědčen - zbytečnou ztrátou času. Mohlo jíst s nimi u stolu.

Horrygova bezstarostnost trvala právě jen tak dlouho, dokud se nedozvěděl, co se stalo v Rhymneyově jeskyni.

Potom se zhroutil.

Sotva však skutečně pochopil, co mu řekli o jeho ženě. Nikdo to nechápal. Nejméně pak ti, před jejichž očima se vše událo...

Owain Glyndwr prosil vesničany, kteří se mezitím sběhli ze všech stran, ať se pokusí vrátit zpátky k obyčejnosti všedního dne. "Bůh to chce," uzavřel řeč, "vraťte se nyní v pokoji!" A jako by chtěl podepřít optimismus podkopávaný tolika skeptickými obavami, připojil pevným hlasem: "Nu a já ještě dnes večer přece jen pokřtím dceručku Barta Drefacha! Přijďte všichni v obvyklou hodinu do kostela, společně budeme chválit a velebit Pána - právě v době nejtěžší zkoušky!" Odkašlal si. "Myslete na to, lidé..."

S těmi slovy se otočil a zamířil nahoru na kopec ke kostelu. Pod vybouleným pláštěm skrýval čarodějnický kalich. Věděl, že jej bude ještě potřebovat, a proto ho chránil jako oko v hlavě.

"...Tvé oči ať se přetočí dovnitř, abys oslepl..."

Když vyšel Tom z kostela, blondýna byla pryč.

Taky ji dostali, napadlo ho jako první. Vzrušení, které v něm znovu vzplanulo, se mu jako rozžhavená špička jehly zabodlo do srdce. Na chvíli se mu vše rozplynulo před očima, pak utonulo ve smolné temnotě. Jen s největší námahou udržel rovnováhu.

Když se mu udělalo o něco lépe, zaměřil svou pozornost na vesnici dole, avšak po blondýně s ošklivě přetočenýma očima nenacházel nikde ani stopy. Ovšem ani po těch, kteří se ukrývali skoro v každém domě...

Váhavě kladl jednu nohu před druhou. Pohledem se snažil proniknout purpurovým závojem, zahalujícím celé údolí až k úpatím hor.

Jak to asi vypadá za ním?

Byl i svět mimo toto strmé horské údolí... purpurový a obydlený živoucími mrtvolami?

Tom vlastně ještě stále neměl jediný záchytný bod, aby si vytvořil nějakou teorii, kam se vlastně dostal. Zmocňovala se ho rezignace. Cesta přes skaliska se mu najednou zdála příliš daleko, než aby tam dokázal dojít. Celou tu dobu vlastně potají počítal s tím, že ho jeho síly opustí právě tak prudce, jako se v něm probudily po Vílině návštěvě. Tento docela soukromý zázrak nemohl přece účinkovat navěky.

Když se plížil kolem fasády domu, ze kterého předtím utekl, naskočila mu na celém těle husí kůže. Byl připravený dát se do běhu při nejmenším šramotu.

Nestalo se však nic.

Všude byl klid.

Jako na hřbitově...

Byl to přece hřbitov!

Takový, z jakého by se daly vytvořit noční můry pro všechny generace lidstva!

Tom pospíchal dál. V běhu jej přepadaly nové pochybnosti, má-li vůbec smysl se o něco pokoušet. Pochyboval o tom. Něco strašlivého a nevysvětlitelného se stalo s ním a s jeho okolím. Pravděpodobně se bude ještě trochu zmítat jako ryba na háčku - ale nakonec stejně neodvratně brzy přispěchá!

Tom byl zvyklý na sebetrýznění.

Přešlo mu již do krve tak, že si ani nevšímal, jak se topí ve škarohlídství.

Rychleji než čekal, se dostal až k čemusi jako tržiště a krátce nato až k posledním domům. Jen párkrát zakopl o nerovnou dlažbu, ale neupadl ani jednou.

Až najednou ležel na zemi a spíš s překvapením než s bolestí si ohmatával obličej. Neměl žádné vysvětlení pro to, že najednou v plném běhu narazil na nějakou překážku, třebaže široko daleko nebylo nic vidět...

Když se postavil a chtěl pokračovat v cestě, bylo mu najednou jasné, že mu už zbývá jediná vágní naděje, dosáhnout hor z druhé strany a odtud se možná dostat do Mallwydu.

Ačkoli tady se mu zdály být na dosah za purpurovým závojem pole a louky, tady, kde nyní stál, byl konec!

Cesta tu končila, ačkoliv čistě opticky vedla dál. Zde se tyčila neviditelná hranice, kterou nedokázal ani rukama nahmatat, natož pak překonat!

To, co jej zastavilo, si vysvětloval jako nějaké magnetické pole, které odrazilo jeho tělo, jakmile se přiblížil na určitou vzdálenost... A jako by to ještě nebylo dost, znovu se objevili na scéně mrtví. Nepozorovaně uzavírali kolem Toma půlkruh.

Ze všech stran se k němu najednou plížily a vrávoraly mrtvoly v nejrůznějším stádiu rozkladu! Jako by se otevřely celé tucty hrobů...

Tomova rezignace zmizela. Nenahradilo ji však nic jiného než rozechvělý strach.

Viděl hned, že tentokrát pro něj není úniku. Bylo jich příliš mnoho. A každá jednotlivá mrtvola, každá kostra by zřejmě sama dokázala jej skolit.

Nebyl obdarován příliš velikou silou svalů.

Strašlivá horda se stahovala blíž a blíž. Ze rtů nafouklých hnilobou, rozpraskaných či už odpadajících, nesplynula jediná hláska. Jen sliny - od sinavě průhledných až po kašovitě zelené - vytékaly z mnohých úst.

Zástup oživlých mrtvol teď již od Toma dělily jen čtyři nebo pět kroků.

Tři.

Dva.

Někde cosi zařinčelo.

Ani to nevnímal.

Jako nástroje jakési ničivé vůle bez nenávisti se kostnaté hnáty stále rychleji natahovaly po jeho trpasličím stařeckém těle.

Natahovaly se a také překonávaly poslední zbytky vzdálenosti, která ještě zbývala mezi nimi a která rozhodovala o Tomově životě a smrti...

Minulost

Owain Glyndwr nebyl vůbec překvapený, když k němu v pozdním odpoledni přišel Bart Drefach. Že se jeho návštěva týká nadcházejícího křtu, bylo nasnadě.

Svůj klid však Owain Glyndwr ztratil teprve, když se jej vdovec s kapkami studeného potu na horním rtu zeptal: "Můžete mě, pane faráři, ujistit, že ta čarodějnice nezamýšlí s mou dcerou něco špatného... popřípadě, jestli s ní už něco neprovedla?"

Owain Glyndwr zvedl obočí. Stál zrovna ve své komoře před zrcadlem a z nosních dírek si vystříhával chomáček obtížných chloupků. Vlastně to bylo jediné místo, na kterém mu ještě něco rostlo. A baret, patřící k jeho kněžskému oděvu, pokrýval jeho zcela lysou hlavu jen nepatrně.

"Co tě vede k takové otázce?"

Drefach chvíli otálel a přešlapoval nervózně z nohy na nohu. "Já vím, jste zrovna uprostřed přípravy na mši, ale... nemohl byste na chvíli zajít ke mně?"

"Když mi řekneš, proč."

"Eiddyd..."

"Co je s ní?"

"Ona... vyrostla!"

To však neřekl Owainu Glyndwrovi nic nového. To už i samotného kněze napadlo, že ten kojenec je na věk jednoho dne pozoruhodně vyvinutý.

"Jsi přece z dobrého zrna - a tvoje nebožka žena také byla, jinak byste přece ani nemohli mít předtím šest dětí. Při takovém dědictví se prostě tvá dcera vyvíjí lépe, než by ses mohl nadít! Když jsem dnes ráno -"

"Ale vy mi dobře rozumíte," přerušil ho Bart Drefach. "Ona roste! Nevejde se už skoro do kolébky, a dlouhá je jako má druhá nejmladší, které bylo tento měsíc rok a půl! Ale to není ještě všechno. Pořád vypadá stejně nemocně. Vždyť by vlastně měla být dávno už mrtvá!"

Owain Glyndwr ho uchopil za obě ruce a ostře mu vyčinil: "Co to mluvíš? Vzpamatuj se, Barte Drefachu!"

Vdovec a otec sedmi dětí - Eiddyd nevyjímaje - si však stál na svém. "Pojďte se mnou, prosím! Pak uvidíte sám, co myslím! Dá se to jen stěží vyjádřit slovy..."

Na tváři Owaina Glyndwra se objevil výraz hlubokého zděšení. "Snad jí nechceš - bránit v pokřtění? Vždyť ještě dnes ráno jsi žádal, abych..."

"Pojďte se mnou!" přerušil jej Drefach, neustávaje naléhat. "Podíváte se sám a pak se poradíme, co s tím budeme dělat. Rozhodně nechci, aby se rozšířily nějaké fámy..."

"Fámy?"

"Však víte. Lehko se něco plácne, a pak se to už nemůže vzít zpět. Když se bude všeobecně vědět, že Eiddyd u té čarodějnice utrpěla nějakou újmu, padne hanba snadno také na zbytek rodiny..."

Owain Glyndwr rozuměl důvodům Drefachova pohnutí. Schoval nůžky zpátky do zásuvky v komodě. Chvíli na to vyšli s vdovcem rychlým krokem ven z kostela.

Ovšemže to nezůstalo bez povšimnutí. Ale Drefach jistě věděl, co dělá. Je přece tolik cest, jak se dostat pomlouvačům do huby...!

Když došli až k Drefachově selské chalupě, vyhnal vdovec nejprve všechny děti dozadu na dvůr, aby si tam hrály.

"Správně!" schválil mu to Owain Glyndwr.

Bok po boku přikročili ke kolébce.

Duchovní jen stěží potlačil výkřik, když spatřil Eiddyd. Drefach pozoroval jeho úžas se směsí zadostiučinění a děsu v

očích, snad že mu reakce Owaina Glyndwra potvrdila oprávněnost jeho podezření.

Llandrinwythský farář se přemohl a zlehka se naklonil nad otevřenou kolébku, ve které leželo naprosto bez hnutí bledé, blonďaté, ale při vší vyhublosti velice vytáhlé děvče.

Vzhlédlo nahoru k Owainu Glyndwrovi a - usmálo se.

Jako andílek.

Jen ty zuby se pro andílka nehodily.

Zuby se nehodí nikdy k novorozenci, a určitě už ne zuby takovéto...

Owain Glyndwr se prudce otočil k Bártu Defachovi: "Měls pravdu! Tohle není dítě Boží - Satanova děvka do něj zasela své sémě. Musíme..."

Drefachovy prsty se mu zaryly do ruky. "Co?" Oči mu jiskřily hněvem.

"Nikomu ani slovo!" šeptal Owain Glyndwr. "Vezmi si sekeru a osekej do špičky krátký kolík. Rychle! Až budeš hotový, tak mi sem obojí přines!"

Oči Barta Drefacha zaplanuly ještě víc. "Jste si jistý, víte - co děláte?"

"Je ztracená!" přikývl Owain Glyndwr. "Vidíš přece sám! Tato chalupa - snad dokonce celá vesnice - bude navěky prokleta, jestli nebudeme okamžitě jednat!"

Drefach poslušně, i když jako v mrákotách, vyvrávoral ven. Přes zavřené dveře jej slyšel Owain Glyndwr těžce přejít kolem domu za roh, kde si hráli sourozenci tohoto děťátka.

Stále ještě se důvěřivě usmívalo vzhůru na Owaina Glyndwra.

Přitom se ani nehnulo.

Když se vrátil Drefach se vším, co Owain Glyndwr žádal, vzal duchovní sekyru a otočil ji tak, aby jí mohl použít jako kladiva.

Potom se chopil i špičatého kolíku a učinil všemu konec.

Se zavřenýma očima čekal Tom na vražednou sílu mrtvých rukou.

Zády a týlem se vzpíral proti neviditelné bariéře, která však nemohla podlehnout ani tak zoufalému tlaku.

Když však smrt stále nepřicházela, otevřel chlapec znovu poněkud váhavě oči.

Co však viděl, v něm vyvolalo pochyby, je-li ještě při zdravém rozumu!

Mladá blonďatá žena, která se mu předtím ztratila z dohledu, vyšla z jednoho z posledních domů ve vesnici a aniž by si vůbec všimla toho nezvyklého počtu mrtvolných hororových postav, přešla přes ulici a zamířila k jiné chalupě na druhé straně.

Její cesta přitom vedla přes půlkruh Tomových "obléhatelů"!

Nejšílenější však na tom bylo, že všechny ty mrtvoly a kostry se nejprve zastavily - a pak dobrovolně vytvořily volnou uličku!

Nikým neobtěžována procházela žena mezi nimi. Její oči byly stále ještě bílé, jako oči slepce, avšak Tom si byl jist, že to není důvod, proč se nebojí mrtvých. Musela vidět velmi dobře, jinak by se nemohla pohybovat tak jistě.

Využil dočasné nehybnosti mrtvol a pověsil se ženě na paty. Přišla z jednoho domu a nyní vstoupila do druhého. Tomova úleva neznala hranic, když poznal, že měl zase štěstí.

Necelý metr od ženy byl zřejmě pro mrtvé "nedotknutelný" - stejně jako ona.

Nikdo za nimi do chalupy nevstoupil, takže si Tom poprvé téměř oddechl. Téměř bez sebe se však vzápětí stal svědkem toho, co tu zachránkyně jeho života dělala.

Kráčela přímo k nástěnnému zrcadlu a prvním vhodným předmětem, který byl po ruce, jej rozbila!

Střepiny a střípky pršely k zemi.

Vidoucí slepkyně se však otočila, a aniž by se déle zdržovala, zamířila k východu.

Za zrcadly

Opustili stáj sloužící za vězení hned poté, co se Clough Corwen nejlépe, jak uměl, "postaral" o dvojici, která ho měla odvést. Nebylo možno přehlédnout osobní zadostiučinění, které měl z toho, když strkal biřicům tajemného Řárafa Napa Šána mezi zuby jako roubíky kusy jejich vlastních oděvů.

ŘÁRAF NAP ŠÁN...

Lilith dosud nenašla čas opatřit si nějaké bližší informace o osobě, skrývající se za takovým podivným jménem.

Začínalo se rozednívat, a tak si museli pospíšit, aby co nejrychleji nepozorovaně opustili místo svého vězení. Lilith se chtě nechtě musela spoléhat na to, že si Clough Corwen svůj útěk pečlivě připravil a že pomyslil i na to, co dál. Na její dotaz, jak dlouho byl vězněn, odpověděl, že dva dny.

Ve vesnici vládl klid. Jen seshora od kostela se Lilith domnívala zaslechnout zvláštní zvuky. Za okny z olovnatého skla zahlídla problikávající světlo. Když Clough Corwen viděl, kam směřuje její pohled, zaklel sice tlumeně, leč velice sprostě.

Stáj byla součástí ulice tvořené z několika poněkud starobylých usedlostí. Z důvodů opatrnosti se drželi poněkud stranou od domů a prchali mezi vlhkými lukami a zahradami, táhnoucími se za každou usedlostí. Chvílemi se Lilith zdálo, jako by odkudsi slyšela zurčení potoka.

Sám Llandrinwyth vypadal z této dálky v nesměle se rozednívajícím jitru téměř neskutečně mírně.

Neskutečně bylo vůbec velice přiléhavé slůvko.

Pro všechno.

Konečně i pro tu skutečnost, že ve skutečnosti nebyl Llandrinwyth, ze kterého sem Lilith přišla, nic než hromada trosek!

Kalich, ozývalo se v jejím nitru. Přišla jsem sem pro kalich!

Bezděky přerušil mlčenlivý pochod mezi dlouhými stíny, vrhanými domy ve světle měsíce.

Clough Corwen se však nevšímavě vlekl dál, dokud ho nezastavilo její vzteklé štěknutí: "A kam to vlastně jdeme?"

Obrátil se k ní.

Jak tu tak stál ve světle hvězd, byl ideální obětí pro její hlad, (či hlad jejího symbiontu!), stále vlezleji se hlásícího o svá práva.

Bylo to možné.

Fatální bylo, že se Lilith stále víc bála, že i v budoucnosti, kdykoli bude chtít utišit svůj hlad, selže. Šlo jí téměř o holou existenci a jednou - v nepříliš vzdálené budoucnosti - bude muset odložit své ohledy a jednoduše to risknout, že se symbiont opět projeví jako vrah!

Neměla žádné ověřené zkušenosti, aby věděla, jak dlouho může vydržet bez své krvavé potravy. Ale pomalu začínala pociťovat mučivou žízeň. Narůstala v ní od minuty k minutě. Ta chvíle, kdy jako smyslů zbavená bude muset učinit vše, jen aby utišila své utrpení, byla na dohled.

O tom všem však neměl Clough Corwen nejmenší tušení.

Když se k ní pomalým klusem vracel, vypadala spíš naštvaně.

"Jednu věc si musíme vysvětlit," řekl. "Nijak se neprosím o společnost! To ty ses chtěla připojit ke mně - já tedy určuji pravidla!"

Potlačila v sobě pocit prudkého odporu. Dávno poznala, co je zde platná její sugestivní síla: nic. Jestliže chtěla u Corwena něčeho dosáhnout, mohla použít jedině šarmu. A to i tehdy, jestliže tento prototyp dřevorubce nebude mít pro podobnou jemnost vůbec žádný smysl!

O čemž Lilith pochybovala.

"Egoisto!" zamumlala.

"Cože?"

Pojď! vábil malý zlý ďáblík v její hlavě. Pojď blíž ještě o kousíček... Mé "šaty" budou mít radost...!

Nemyslela to vážně. Ale činilo jí potěšení, promlouvat v duchu, jako by to tak vážně myslela!

"Chtěla jsem jenom vědět, máme-li nějaký cíl," procedila mezi zuby. "Žádám snad mnoho?"

"Pro mě to je mnoho," odpověděl stejným tónem. "Nevím, jestli to tvoje hlavička pochopí, ale já už jsem tak jako tak v podstatě mrtev! Stoupenci Řárafa Napa Šána se vrhnou po mé stopě a nebudou mít klid do té doby, dokud mě nepřivedou tam, kde mě bude on soudit!"

Skutečně byl egoista. Ale buď jak buď - vysvobodil ji z pout.

"A kde sídlí ten tajemný soudce, kterého se bojí všichni ‚dobří'?" zeptala se pohrdavě. "Ty jsi přece dobrý, ne...?"

Clough Corwen si dal ruce v bok. A vrtě hlavou odpověděl: "Sídlí nahoře v kostele! Tam, odkud jsi ty údajně přišla..."

"Ne údajně."

"Ale pak ses s ním musela setkat!"

Než stačila Lilith odpovědět, znovu se otočil a pokračoval v přerušeném pochodu. "Měli bychom si pospíšit. Brzy se rozjasní. Doufám jen, že si nás Morddred, ten bláznivý pes, nesplete s havětí, kterou musí vyhubit..."

Lilith ho následovala s rozpačitými pocity. Jméno Morddred slyšela poprvé.

Za časného úsvitu se konečně opět přiblížili k domům, tvořícím jednu jedinou ulici. Kostel se tyčil nad vesnicí jako hrozivý přízrak. Clough Corwen zamířil k úplně krajnímu stavení.

"Tady přečkáme den," zasvětil Lilith do věci, kterou měl dávno rozhodnutu. A nezvykle lichotně dodal: "Snad mi tě poslal sám prst osudu - snad mi budeš přece jen k něčemu dobrá. Inu, uvidíme..."

Lilith jen s námahou držela na uzdě svůj jazyk a temperament. Měla sto chutí vtlouct Cloughu Corwenovi do hlavy moderní pojetí ženy, musela si však přiznat, že by to v tomto prostředí - a v této době - nebylo asi právě na místě.

Ustoupila trochu nazpět a sledovala, jak se Corwen zezadu přibližuje k domu a tiše klepe na okno.

Chvíli se nic nedělo.

Všude - naštěstí i v sousedství - zůstávalo zhasnuto.

Pak se náhle rozsvítilo za oknem, které Corwen takřka zakrýval svými širokými zády, slabé světýlko. V okně se objevil stín.

Světlo zevnitř dopadlo na Corwenův obličej.

Lilith počítala s každou myslitelnou reakcí. Konečně mohl začít obyvatel domu při spatření Corwena křičet o pomoc.

Místo toho se však po chvíli otevřely zadní dvířka a shrbená postava beze slova pokynula Corwenovi, aby šel dál.

Corwen se obrátil a pokynul Lilith.

Zaváhala, nechtěla hrbatého starce, zabaleného do ošuntělého pláště, vyděsit k smrti. Když pak k nim konečně přece jen zamířila, zdálo se, že Corwen mezitím Morddreda o ní informoval.

I o tom, že si nechce nikoho připustit k tělu. Oba čekali na Lilith vzdáleni ode dveří a stařec se právě chystal křiknout na ni, aby za sebou dveře zavřela na závoru, když tu najednou strnul a hleděl na ni vytřeštěně, jako by se před ním nečekaně zhmotnilo strašidlo!

Pak se nahrbil, sklopil pohled k zemi a brebentil něco nesrozumitelného. Přitom se třásl po celém těle.

Jak se zdálo, překvapilo jeho chování i samotného Corwena, avšak pospíšil si podat Lilith vysvětlení: "Z toho si nemusíš vůbec nic dělat, krasavice. Není žádným tajemstvím, že Morddred to už nemá v hlavě právě nejlíp srovnané. Neustále žvaní o jakési ‚katastrofě', na kterou si však kromě něho nikdo nevzpomíná. Ale je to hodný chlap a kdykoli bych mu dal přednost před kýmkoli jiným v Llandrinwythu. Možná i právě pro tu jeho pomatenost. Ale žádný strach: ten nezkřiví nikomu vlásek na hlavě - jediné, kdo se před ním musí mít na pozoru, jsou krysy. Po těch slídí všude, v celé

vesnici, a pak je řádně odpravuje. Nikdo neví, co ho vede k tomuto počínání. Ale také mu v tom nikdo nebrání, neboť je užitečnější, než kterákoli kočka... A pojď už konečně dál a zavři dveře!"

Ještě když ho Corwen s Lilith následovali do hlavní obytné světnice, klopil ten podivný sýček ustrašeně oči.

Dům byl veliký. Obsahoval kromě této jistě ještě čtyři až pět dalších místností.

V krbu stále žhnulo několik žhavých uhlíků. Morddred je rozhrábl a přiložil na ně pár suchých polen. Vypadalo to však, že to dělá jen proto, aby měl hodnověrný důvod nedívat se na Lilith.

"Posaď se!" Corwen ukázal k dlouhému hrubému stolu, kolem kterého bylo rozestavěno několik židlí.

Jakmile se Lilith usadila, přisedl si naprosto bezostyšně těsně k ní.

Právě když otvírala ústa k novému varování, hrubě ji zarazil. "Chceš dopadnout jako on?" Přitom ukázal na Morddreda, který vypadal, jako by chtěl celý zbytek noci strávit u ohně a nechtěl vidět nic než plameny, slyšet nic než praskání hořících polen. "Přestaň si hrát na netýkavku! Vždyť ti přece nic nedělám!"

"O to vůbec nejde," řekla. Symbiont se choval vzorně.

Zatím.

"Ne?" Pohledem klouzal po skříních a policích. Pak zřejmě našel, co hledal, protože najednou vyskočil a vylovil z kredence hliněnou láhev a dva hrníčky. "A o co tedy?,,

Lilith si jej změřila chladným pohledem. Právě se chystal znovu si k ní přisednout, když řekla: "Nechci, abys musel zemřít."

Řeč mu vyrazila jen na chvíli. "No ne! Slyšels to, Morddrede?" Pak se otočil zase zpátky k Lilith a samolibě se jí otázal: "To snad měla být výhrůžka? Jen bych rád věděl, čeho bych se asi tak měl bát..."

"Jsi blázen, Cloughu Corwene! Bereš vážně jenom sama sebe - to je tvůj problém."

"Tak? Myslíš?" Zuby vytáhl z láhve korek a nalil oba kalíšky až po okraj.

A v tom okamžiku zasyčel starý hrbatý Morddred, stále ještě dřepící před krbem: "Čarodějnice!"

A i když neodvracel pohled od plamenů, nebylo možno nepochopit, koho má na mysli.

Lilith se zatajil dech.

Sám Corwen byl očividně perplex. Přimělo jej to, že se znovu zvedl a přistoupil až ke krbu, sklonil se nad Morddredem a položil mu ruku na rameno. Dobrácky mu je stiskl a zahlaholil: "Hej, starý! Co to do tebe vjelo? Takového tě vůbec neznám..."

Zdálo se, že majitel domu nijak nereaguje na jeho podbízející se vlídnost. A Lilith nyní měla skutečně vážné pochybnosti o tom, zda je ten muž skutečně tak slabomyslný, jak říkal Corwen.

Husí kůže, která jí naskočila při jeho výkřiku, mizela jen pomalu.

Corwen se ke stolu vrátil s obličejem takřka uraženým. Zřejmě měl Morddreda a Lilith zodpovědné za to, že mu znovu kazili jeho lepšící se náladu.

Beze slova si našel útočiště v alkoholu. Jeden po druhém do sebe prolil hrdlem obsah obou kalíšků, třebaže jeden z nich původně nalil pro Lilith. Bezstarostnost, s níž hasil žízeň, Lilith znovu drasticky připomněla jejich situaci.

Neklidně se vrtěla na židli. A aby se trochu zbavila nepříjemných pocitů, (i z Morddreda), řekla: "Pořád ještě nevím, co chceš dělat dál. Jaký máš plán?"

Mlčel. Místo odpovědi si nalil další kalíšek. Opakovala tedy otázku.

Vypil kalíšek jedním douškem a jen se významně zachechtal.

A Lilith okamžitě pochopila, že on vůbec žádný plán nemá. A "odpověď", kterou ze sebe po chvilce vypáčil, jí to jen potvrdila: "Můj plán je takový, že se tady tak naliju, že pak z toho, co se mnou ŘÁRAF NAP ŠÁN nebo jeho pochopové budou dělat, nebudu vnímat vůbec nic! - Stačí?"

Znovu se pokusil chopit láhve. Lilith byla však rychlejší. Chytila nádobu dřív a mrštila jí proti nejbližší stěně.

Těsně vedle zrcadla.

Zrcadla.

Lilith se jím cítila být přitahována magickou silou. V momentě zapomněla na celé okolí.

Právě zrcadlo ji zavleklo sem - do skutečnosti, která byla od její reality, co se data v kalendáři dotýká, oddělena bezpochyby dvěma a půl staletími.

Ale ačkoliv Lilith stále ještě nemohla uvěřit, že skutečně "cestovala časem", vzklíčila v ní najednou naděje, že by se snad mohla dostat nazpět do místa, odkud přišla, jiným zrcadlem, než tím rozbitým na faře.

"Otisk toho kalichu je v každém zrcadle," vytanula jí na mysli Corwenova slova.

Jakmile tedy přistoupila k nedbale zarámovanému zrcadlu, hledala nejprve kalich.

"Skutečně...!"

Jako by to všechno už jednou prožila. Byla si tím zcela jistá. I toto zrcadlo ukazovalo - i když jinak než zrcadla, které poznala Lilith před svým příchodem do Llandrinwythu - její ostře jasný, do nejmenších detailů přesný odraz jí samé.

Ale nejen to...

"Nějaké problémy?" Corwenův hlas jí připomněl, kde je. Vůbec nedovedla z hlasu vyčíst nějakou opilost.

"Kdybyste byl slovům přístupný právě tak jako alkoholu," popíchla muže, zatímco natahovala ruku opatrně ke sklu, "rozuměli bychom si bezpochyby lépe. Vypadá to, že dost snesete..."

"To taky musím. Vydělával jsem si tím na chleba, dokud mě lidi Řárafa Napa Šána ne..."

"Vydělával pitím?"

"Čepováním nápojů. Já mám... měl jsem hospodu. A jako hospodskému by se mi kladlo hodně za zlé, kdybych své hosty nechal pít samotné..."

Lilith ho už neposlouchala. Najednou se před ní objevil obraz kalicha, tak jako nahoře na faře. Tak klamavě skutečný, že se opět domnívala, že po něm stačí natáhnout ruku...

Natáhla ji.

Je to opravdu tak jednoduché?

Stačí najít neporušené zrcadlo, aby jím mohla projít zpátky tam, odkud sem ne zcela dobrovolně přibyla?

Vesnice mrtvých sice nebyla něčím, po čem by se člověku muselo stýskat, ale v mnohém ohledu se jí jevila být přece jen reálnější, než toto prostředí, ve kterém se nachází nyní. A jestli se zde potvrdí, že se skutečně nachází na druhé straně zrcadel, pak tedy tam je stále ještě Beth.

Sama.

Sama mezi spoustou mrtvol, které se plíží ulicemi a jistě se natrvalo nezastaví ani před kostelem...!

Lilith se konečky prstů konečně dotkla skla. V tu chvíli je rozčeřil neklid, jako když se vodní hladina poruší hozeným kamenem.

Již byla přesvědčena, že pronikla o kus dál, když vtom se stalo něco, co ji zasáhlo jako elektrický šok a instinktivně jí stáhlo ruku zpátky.

Právě včas.

V příštím okamžiku se zrcadlo neslyšně rozbilo na kusy, aniž by však jediný střep vypadl z rámu!

Naprosto stejná situace jako v kostele: i nyní se zdálo, jako by trhliny ležely někde za sklem. Jako by.'..

"Cos to, k čertu, udělala?"

Zaznamenala hlas Clougha Corwena, stejně jako jeho alkoholem nasáklý dech přímo u svého levého ucha.

Lilith však již vůbec nevzpomněla, že by muž mohl být ohrožen jejím symbiontem, najednou totiž tušila, co se to právě před jejíma očima stalo.

Byla to jen spekulace. Je-li však správná, znamená to, že někdo "na druhé straně" se všemi prostředky snaží zabránit jí v návratu!

Je-li její domněnka správná, pak právě někdo protějšek tohoto zrcadla... rozbil!

"U všech ďáblů. Jak - jsi to udělala?" Corwenův hlas již nebyl tak pevný. A přece tomu nebyl na vině alkohol.

"Já jsem nic nedělala!"

"Viděl jsem přece -"

"Čarodějnice!" přerývaně sípěl někde v pozadí Merddred.

"Čarodějnice! Čarodějnice! Čarodějnice!"

Lilith chvíli čekala a pak se znovu dotkla zrcadla. Bylo nyní naprosto slepé. I Liliový kalich vybledl a byl dále rozeznatelný jen v obrysech.

A přece nehodlala Lilith tuto událost zaznamenat jako další porážku. Alespoň zjistila, že při troše štěstí je možné najít cestu zpátky tam, kde zůstala Beth: do toho purpurového světa. Do vesnice mrtvých.

V některém z těchto domů, v nichž se holduje mystériu jménem Saraf Nap Šán, se přece musí nacházet alespoň jedno nedotčené zrcadlo...!

Ačkoli venku byl dávno jasný den, okenice Morddredova domu zůstaly zavřené. Alespoň v té místnosti, kam se uchýlili Lilith a Clough Corwen.

Lilith slyšela ve tmě Corwenův dech. Symbiont byl pořád ještě hodný, přesto však ležela raději na provizorním lůžku na jednom konci světnice, zatímco bývalý hospodský na konci druhém. Protože neznal její důvody, určitě ještě stále věřil, že se Lilith obává jeho dotěrnosti.

Pravý opak však byl pravdou!

Toužila po dotěrnosti!

Hladem a žízní - nebo tím, co se podobá hladu a žízni obyčejného člověka - byla už takřka bez sebe.

V její hrudi se svářily dvě duše.

Ta jedna vehementně požadovala zanechat všech ohledů a alespoň se pokusit opatřit si u Corwena nebo jiného člověka z masa a krve, co potřebuje k přežití.

Ta druhá odporovala, protože nebezpečí nového útoku symbiontu se nedalo jen tak vyloučit mávnutím ruky.

Bylo to k zbláznění!

Na spánek buď jak buď neměla ani pomyšlení. Navíc byla ještě nemalá část Lilithina myšlení zaměstnána druhým problémem: jak se vrátit k Beth do purpurového světa -a odtud pak do času a skutečnosti, do které patřily.

Při tom všem se Lilith pokoušela navíc ještě neztrácet ze zřetele, že do Llandrinwythu přišly spolu s Beth hledat Liliový kalich.

"Spíš?"

Corwenův hlas přetrhl její myšlenky.

"Ano."

Slyšela, jak odhodil deku, kterou byl přikryt. Koutkem oka pozorovala, jak se k ní plíží, aniž by se napřímil. Ostrá výtka, kterou měla Lilith na jazyku, však z jejích úst nevyšla. Cosi uvnitř ní doufalo, že jí to ulehčí rozhodování.

Clough Corwen se dohmatal její nohy a opřel se o pár centimetrů od ní ve tmě o stěnu. Byl úplně oblečený. Přesto Lilith cítila, co ho k ní žene. Viděla jeho napjatý obličej. Lesk v jeho očích. Nikdy jí nebyl tak nablízku.

Jeho oči.

Jeho ruka se dotkla její paže.

Lilith ztuhla.

Ale ne kvůli tomu dotyku.

Bylo to v jeho očích...

"No dobrá..." Corwen si opět vyložil její pohnutí špatně. Nebylo divu. "Doufám, že pokus ještě není trestný..."

"Pitomče!" zaúpěla. "Tady buď!"

Byl už téměř odhodlaný vrátit se zpátky na své lůžko. Teď se však znovu nad ni naklonil. "A co teď? Čehý, anebo hot?"

"Tvoje oči." řekla. Ale až v poslední chvíli ji napadlo, že vlastně on nemůže vědět (a ani se nesmí dozvědět), že ona dokáže vidět i ve tmě. Odkašlala si. "Předtím mi v nich bylo něco nápadné..."

"Ano?" Corwenův výraz se uvolnil. "Tak hluboko ses do nich podívala?"

"Jsou - úplně jako ta zrcadla," řekla.

"To myslíš, že právě tak... rozbité?"

Nemohla potlačit krátké zasmání. "Ne. Myslím ten kalich! Viděla jsem ho v nich - v tvých zornicích!"

Pokrčil rameny, zjevně na tom neviděl nic divného. Řekl: "Přiznám se, že jsem tomu u tebe pozornost nevěnoval. Ale to je vlastně... normální." S nečekanou horlivostí uchopil Lilith za paži a zvedl ji k sobě. Bez jakéhokoliv náznaku ohledů s ní přešel do vedlejší, osvětlené místnosti a postavil se před ni.

A Lilith ještě zřetelněji než předtím spatřila obraz kalicha na jeho sítnici.

Ale právě tak jasně viděl Corwen, že v jejích očích nic podobného není.

"To je logické," řekl a udeřil se sbalenou pěstí do čela. "Musel jsem být úplný blázen, že jsem to celou tu dobu přehlížel! Ty nejsi z vesnice, nikdy předtím jsem tě neviděl. Pocházíš asi odněkud mimo údolí... Pak ale existuje ještě jedna možnost útěku. To, co se říká, není pravda!"

"Co se říká?" zeptala se Lilith.

"Že existuje nějaká hranice. Něco... neviditelného, co nás tu drží v oblasti vlivu Řárafa Napa Šána!" Stisk jeho ruky na její paži náhle zesílil, když ze sebe vyrazil: "Nebo je snad pravda, co plácal ten starý? Jsi čarodějnice? Odkud jsi přišla?"

"Nejsem čarodějnice!" Setřásla jeho ruku, která jí způsobovala bolest. Zdálo se, že ho tón její odpovědi přesvědčil. "A ačkoliv, jak jsi správně postřehl, nepocházím z Llandrinwythu, nepřišla jsem cestou, kterou máš na mysli!"

"A kudy jinudy?"

Věděla, že je beznadějné pokoušet se mu vysvětlit tu věc se zrcadly.

"To nehraje žádnou roli."

"Ó, pro mě a některé další, kteří žijí pod karabáčem Řárafa Napa Šána, rozhodně ano!"

"Pro ty dobré..." řekla Lilith.

"Pro ty dobré!" souhlasil vážně. "Už dávno bychom odtud uprchli, kdyby nebyla existovala ta smrtící bariéra, o které se všude mluví..."

"Vy tomu věříte, aniž byste se o něco pokusili?"

"Byli i takoví, kteří nechtěli věřit... Zmizeli z vesnice, ale nejpozději za několik dní jsme je opět uviděli. Potrestané. On je potrestal!"

"Jakým způsobem... potrestané?"

Další Corwenova slova pak Lilith uvedla na nečekanou stopu: "Mrtvé. Na krku měli stopy po kousnutí a v jejich tělech nebyla kapička krve..."

ŘÁRAF NAP ŠÁN... upír?

To by mohlo mnohé vysvětlit!

Upír, který kdysi uloupil kalich a snad jej dosud chová ve svém vlastnictví...? Bylo to logické. Byl by to důvod, proč Landru nemohl tento klenot najít nikde na zemi. Neboť se nenacházel na jejich straně světa, nýbrž zde, ve světě za zrcadly.

Ale proč by se nějaký upír dopouštěl takového zločinu proti svému vlastnímu národu?

"Co je s tebou? To tě to tak šokovalo?"

Zalhala přikývnutím. V duchu se však ještě tázala, proč pochopové Řárafa Napa Šána - nebo i on sám -se nechovali vůči ní jinak, když objevili mrtvolu se stopami upírského napadení symbiontem. Pokud znají upíry, či dokonce jimi skutečně jsou, museli by znejistět...

"Co kdybychom," zeptala se Lilith, zatímco odváděla Corwena zpátky do temné světnice, protože najednou ji napadlo, že se nechce setkat s Morddredem, "co kdybychom uzavřeli spojenectví?"

"Spojenectví?" Corwen šel za ní. Když se zavřely dveře a opět jen Lilith viděla jeho, působil velice nejistě.

"Znáš přísloví: Ruka ruku myje?"

Přikývl. "Ano."

"Ty pomůžeš mně, já pomohu tobě."

"Jak?"

"Já pro tebe zjistím, jestli existuje nějaká "bariéra", a ty - nebo Morddred - mi opatříš neporušené zrcadlo!"

"To jsi tak marnivá?" pokoušel se žertovat. Avšak hlas měl stísněný. Její nabídka se mu zřejmě zdála lákavá.

"A jak!"

"Kdy?"

Dřív než se setmí. Sice neznám toho tvého Řárafa Napa Šána, ale jistě není radno ho podceňovat."

"Promluvím s Morddredem. Bude asi těžké vysvětlit mu srozumitelně, co po něm chci. Ale až všechno pochopí, bude na něho úplné spolehnutí."

Lilith nesdílela tento optimismus. Mlčela však. "Děkuji ti," řekla, ba šla ještě o krok dál.

Pod rouškou tmy se její rty přiblížily až k jeho ústům.

Ten lehký dotyk - něžnost sama - ho překvapil. Ale jen na okamžik. Pak si jej nechal líbit, ba dokonce ji opatrně objal.

Opatrně.

Lilith si opět vzpomněla na symbiont.

Příliš pozdě.

Tentokrát příliš pozdě, než aby ovládla sebe samotnou!

Clough Corwen ji vzrušoval i jako muž, což by i v normálním případě byl vhodný předkrm k vyvolání té pravé chuti, natož teprve při její dlouho neukojené žízni po krvi.

Ovšemže si nechala líbit, když si jeho ruce i rty počínaly stále cílevědoměji.

Samozřejmě že i ona oplácela polibky.

Její rty však mířily cíleně níž.

Nepřemýšlela o tom, jak mu vysvětlí krádež, které se při tomto útoku nakonec dopustí.

Nemyslela už vůbec na nic.

Teplo jeho těla a bušení jeho srdce jí daly na všechno zapomenout. Bez odporu se nechala položit na zem. Dala si líbit, aby jeho drsné ruce hladily její ňadra, jeho dech byl přitom stále divočejší a žhavější.

Obrátila se, zasténala, stoupala do známé extáze, přičemž ústy se přisávala k jeho krku a mozek vysílal impuls špičákům, že je třeba povyrůst.

Corwen nic z toho nevnímal. Převalil se na záda a začal si z těla strhávat košili a kalhoty. Každé pauzy využíval k dalšímu putování prsty po těle Lilith.

Lilith jeho náruživosti odpovídala stejnou měrou. Jakmile se odhalil na místě, kde to je nejdůležitější, přivedla hlazením jeho úd ke krajní velikosti, což už samo o sobě jej napolo připravilo o rozum.

A když se pak k němu přitiskla, vniknul do ní s takovou rychlostí a obratností, že se krátká bolest, s jakou ho přijala, takřka okamžitě rozvinula v čistou rozkoš.

Dalšího sebeovládání pak nebyla Lilith s konečnou platností schopna.

Její polibky se znovu přesouvaly k jeho krku. Avšak o dvou špičácích, deroucích se jí zpoza rtů, neměl muž zjevně ani potuchy. V tuto chvíli cítil zřejmě jen vlhké teplo jejího klína, a neovladatelnou touhu proniknout prudkými nárazy co nejhlouběji.

Tu však už Lilith oddálila své rty od jeho pokožky a vší silou, které byla schopna, se snažila ponořit zuby do naběhlé krční tepny Clougha Corwena...

Marně!

Znovu se v ní vzpříčilo, jako už jednou, něco silnějšího než pud sebezáchovy!

A opět stačil tento šok, aby zmizely Lilith její upíří zuby.

A zatímco Clough Corwen nepozoroval nic z jejího vnitřního boje a uspokojoval alespoň jednu její touhu, Lilith pochopila, že tato strana zrcadla může znamenat její zkázu. I bez jakéhokoli vnějšího nebezpečí.

Sama sobě se stala nejstrašnějším nepřítelem...

Když se probudila, stál nad ní Morddred. Tvář měl plnou nenávisti, v rukou svíral Liliový kalich a právě se jím chystal udeřit Lilith do hlavy.

Ještě včas se stačila odvalit stranou.

Tupý zvuk, se kterým udeřil smrtící nástroj do podlahy - avšak nebyl to zvuk kovového, nýbrž dřevěného předmětu - probudil i Clougha Corwena, který okamžitě vyskočil, jako by ho kousla tarantule.

Jeho oči si však nejprve musely zvyknout na přítmí.

Pootevřenými dveřmi padalo dovnitř jen málo světla. Právě tak dost, kolik potřeboval Morddred. A víc než dost pro Lilith, která jediná dokázala zcela neomylně vyrozumět, co se vlastně děje.

A přece nedokázala reagovat se svojí obvyklou lehkostí. Strádání, kterými prošla, se počala projevovat úbytkem sil.

Morddredův přidušený výkřik dokazoval, že šílený stařec má v úmyslu dalším pokusem napravit první neúspěch. Rozpálen hněvem zvedal dřevěnou napodobeninu kalichu, aby opět udeřil.

K tomu se již nedostal. Corwen jej zastavil, ještě vleže, kopnutím do žaludku.

Morddred se s chroptěním složil na zem. To však bývalému hospodskému nestačilo. Vyskočil na nohy a uchopil omámeného starce svými prackami za límec a za kalhoty a jako králíka ho vynesl vedle na světlo.

Lilith, která v podstatě byla ráda Corwnovu zásahu, spěchala za nimi a viděla, že Corwen je mnohem pružnější, než čekala. Už, už se zdálo, že bez milosti starého přítele zardousí. Možná, že po tom, co mu Lilith "dala", viděl jako svoji morální povinnost stát při ní.

Každopádně dával Morddredovi řádně do těla.

"Tos už zblbnul a zešílel docela?" dorážel na hrbáče.

Morddred však hleděl upřeně přes něho na Lilith. Oči mu planuly. "Ona se vrátila! Všechny nás zabije...!"

Corwen se rukou rozpřáhl, zjevně aby Morddredovi uštědřil další pořádný políček.

Avšak Lilith zasáhla. "Ne!"

"Neslyšíš, co říká? Kdybych jen tušil, že může ještě být tak zákeřným způsobem nebezpečný..."

"Nech ho! Nech ho mluvit!"

"Krysy..." brebentil si Morddred a zatínal pěstičky, jimiž samozřejmě nemohl proti takovému muži, jako byl Corwen, zhola nic pořídit. "Ta zatracená přivedla... krysy!"

"Už mi věříš, že neví, co žvaní?"

Lilith se vrátila do temné světnice a zvedla ze země napodobeninu Liliového kalichu, vyřezanou ze dřeva. Přistoupila s ní až k Morddredovi, ten však sklopil zmučené oči a odvrátil od ní hlavu.

"To jsi dělal ty?" zeptala se.

Pokusil se vzepřít se Corwenově stisku. Ten toho však jen využil jako záminky, aby mu přitlačil obličej k podlaze. "Na něco se tě ptala!"

"Přestaň!" zasáhla Lilith podruhé.

S nevolí povolil stisk a Morddred se váhavě opět otočil k ní. V jeho očích četla Lilith bezmezný děs.
"Proč jsi vyřezal tady ten... kalich?"
"Nevím..."
"To nemá smysl," vmísil se do věci znovu Corwen. "Nejraději bych mu zakroutil tím jeho vyschlým krkem!"
"Já jsem myslela, že ty jsi dobrý...?"
"Nakrátko bych mohl zapomenout..."
"To pak můžeš zapomenout i na dlouho a třeba hned přeběhnout k Sarafu Napu Šánovi!"
Pevně stiskl rty k sobě. Pak však pustil Morddreda a ustoupil stranou. "Když je všechno, čeho se dotknu, tak špatně, tak se postarej ty, aby to byl lepší..."
Nebylo však již třeba.
Hrbatý stařec se odplazil k nejbližší stěně, přitáhl si kolena k tělu a objal je pažemi, jako by mu byla strašná zima. S bradou opřenou o kolena hleděl na Lilith. Zdálo se, že oheň v jeho očích pohasl.
Lilith se k němu beze strachu přiblížila, nevšímajíc si Corwenova významného ťukání na čelo.
Těsně před Morddredem si Lilith dřepla, aby byla ve výši jeho očí.
"Proč mě nazýváš čarodějnicí a proč jsi mě chtěl zabít?"
Její neohrožené chování se neminulo účinkem. Na pancíři, kterým se dosud obklopoval, se objevila první trhlina.
"Protože - vypadáš jako ona!" Morddred vyrazil odpověď přes téměř sevřené rty. Dech mu hvízdal v průduškách.
"Jako kdo?" Lilith okamžitě zasekla udičku.
V tu chvíli jí blesklo hlavou neslýchané podezření. Někdo, kdo jí byl tuze podoben, byl tady v Llandrinwythu. Lilith však znala jedinou osobu, která jí byla tolik podobná.
Zároveň to však bylo naprosto absurdní, nedokázala totiž uvěřit, že by její matka byla totožná se zlodějem kalichu...
"Jako ta čarodějnice!" Stařec náhle propukl ve smích, který se skutečně nedal nazvat jinak, než úplně šílený. Lapaje po dechu, brebentil rychle dál: "My všichni jsme mrtví! Ta žena nás - zabila! Ale děláme, jako bychom stále ještě žili!"
"Teď už mi věříš?" Clough Corwen si podupával nohou. "Ztrácíme jenom čas."
"Ne!" odporovala Lilith. "To rozhodně ne. Stejně dokud je světlo, nemůžeme ven - ani ty, ani já!"
Mlčel.
"Dál!" obrátila se Lilith zpět k Morddredovi. "Vyprávěj dál! Všechno, co víš!"
Corwen sprostě zaklel.
Což bylo starci zřejmě dostatečnou vzpruhou. "Není - to není pravda, co vidíme! Co bylo dobré, je zlé - a obráceně! Na vině je čarodějčina kletba ! Nejprve ukradla to dítě a pak..."
"Dítě?" Lilith naslouchala čím dál pozorněji; Bylo jí docela jasné, co si o starci myslí Corwen. V tuto chvíli byla přesvědčená, že tento hrbáč ví tisíckrát víc o důvodu, proč Llandrinwyth zmizel, než všichni ostatní, kterých se dosud ptala.
"Ona... se pak vrátila, když všichni věřili, že je přemožená! A s ní - přišly krysy! Všude samé krysy..."
"Měla u sebe takový kalich, jako ten, kterým jsi mě chtěl udeřit?"
"Z toho kalichu sem přišlo zatracení! To bylo to jeho světlo! Jeho... světlo...! On a ta čarodějnice zavinili, že my všichni - jsme mrtvi...!"
Lilith cítila, jak se jí stáhlo hrdlo. Ať si myslí Corwen, co chce. Ona nejlépe věděla, že za slovy tohoto starého muže je víc než jen jiskřička pravdy. A když si náhodou pohladila šaty, připomněla si najednou, že by jí to vlastně mohl symbiont všechno svou unáhleností pokazit. Kdyby si zvolil Morddreda za svou příští oběť, nikdy by se nedozvěděla, co jí stařec ještě může povědět!
Potlačila všechny podobné myšlenky. Na dálku by nemohla na Morddreda tak působit. I bez hypnózy ho vlastně ovládala svým pohledem - silou své vůle. Musí zůstat u něho a riskovat!
"Vypadala opravdu - jako já?" zeptala se stísněně.
Morddredova hlava se při přikyvování rozkymácela tak, jako by měla každou chvíli spadnout z ramen. "Byla krásná jako ty!"
Lilith nepřehlédla nový detail. "Něčím se tedy přece jen lišila?"
"Vlasy měla jiné."
Na chvíli jako by se jí srdce zastavilo. "Blonďaté...?" zeptala se stále ještě v zajetí své předtuchy.
Zavrtěl hlavou. "Rudé jako hřích! A to ona také byla: hřích!"
Lilith si trochu oddechla. Její matka Creanna byla blondýna. Nemohla to tedy být ona, zvláště když teď Morddred svá tvrzení o jejich podobnosti tak relativizoval. "Krásná" rozhodně neznamená tolik co "stejná". Morddred na Lilith zaútočil, protože nebyl schopen uvědomit si očividné rozdíly.
"Co přesně dělala?" vyzvídala Lilith dál. "Měla nějaké jméno?"
"Ne! - Ale vlastně ano. Sirnooká... Je to jméno?"
Lilith rychle přikývla, aby nezadržela proud jeho řeči.
"Bylo to... hrozné!" Ukryl obličej do dlaní a začal vzlykat. "Umírat je strašné! Nikdy nezapomenu..."
"Co?" naléhala. "Co nikdy nezapomeneš? Co se stalo v Llandrinwythu? Co to bylo za katastrofu, která, jak říkáš, všechny zahubila...?"
"Slunce potemnělo. Avšak nebyla tma. Krysy... všude byly krysy..."
Lilith se znovu a znovu pokoušela dostat z něj víc. Ale snad měl Morddred skutečně nějak omezené vědomí, (anebo omezené vzpomínky).
Nakonec mu selhal hlas. Vzlykal stále prudčeji a opevnil se za svými vnitřními závorami, kam za ním nemohl nikdo proniknout.

"Jsi teď spokojená?" zeptal se Clough Corwen stále ještě rozmrzele.

"Ne," odpověděla. "Ne, to by bylo ještě silně předčasné."

Zbytek času do setmění strávila Lilith tím, že si nechala od Corwena nastínit stručný popis situace v Llandrinwythu z jeho pohledu. Jeho oprávněné otázky, týkající se Lilithina původu, však odbyla. Nebylo to fér, ale nechtěla vyvolat ještě větší komplikace.

Co se dozvěděla, nebylo pro ni nijak přijatelné, Corwen, jenž se cítil naprosto živý, odvrhoval Morddredovy údaje do říše fantazie - a vytasil se vzápětí s verzí, která nelogičností přímo překypovala.

Nikdo v Llandrinwythu si totiž na dávnější minulost nepamatoval, každý si žil víceméně pro sebe. Jedni žili strachem z tajemného Řárafa Napa Šána. Druzí byli ve vleku tohoto zlosyna, jehož Clough Corwen sice nedokázal popsat, ale s naprostou jistotou byl přesvědčen, že sídlí nahoře v kostele. Proto také Corwen tak užasl, když od ní slyšel, že už tam nahoře byla. Podle jeho názoru neexistovala pro "dobré", jako byl on, odtud žádná možnost návratu. Tam soudil Saraf Nap Šán!

Když Lilith po svém příchodu do tohoto zrcadlového světa prohledala kostel, byl úplně opuštěný - až na ten podivný jev, který si jenom stěží dokázala uvést do spojitosti s něčím, čemu by se mohlo říkat Saraf Nap Šán. Ten děsivý "vír" ji však nechal projít.

Také na Lilithinu otázku, cože se stalo v obci s místním knězem, nedokázal Corwen odpovědět. Takový muž se v jeho životním prostoru nevyskytoval.

Bylo to skutečně šílené, na druhé straně však téměř obdivuhodné, že muž s tak omezeným náhledem na svět se vůbec odvažuje myslet na útěk za hranice tohoto údolí...

Když se snesla na Llandrinwyth a okolí tma, opustila Lilith dům. Corwenovi zakázala, aby ji doprovázel. Měla pro to své důvody.

Jedním z nich bylo i to, že by ji stejně, pokud by vše šlo hladce, nemohl následovat.

Pokoušela se použít jednu upíří schopnost. Protože se však už jen stěží dokázala soustředit, a dokonce v jiném ohledu i selhala, počítala s tím, že i zde se setká s jistými problémy.

Navzdory všem obavám však byla úspěšná a bez jakýchkoli potíží se proměnila v netopýra.

Jen o chvíli později se vznesla na blanitých křídlech do noci a zamířila ke vzdáleným skalnatým svahům. Tam někde předpokládal Corwen nepřekonatelnou nebo dokonce smrtící bariéru. Avšak nic bližšího o ní říci nedokázal.

Lilith se přibližovala ke stěnám, svírajícím vesnici takřka v kruhu, s odpovídající opatrností. Podobu netopýra si vybrala proto, aby nemusela pěšky. A pokud není jiné cesty, pak doufala, že i Corwen splní svoji část úmluvy a sežene nějaké použitelné zrcadlo.

Její let probíhal bez potíží, až dosáhla hřebene horského prstence. Její instinkt jí radil usednout na kraji pohoří. Avšak dříve, než to mohla uskutečnit, její netopýří "sonární systém" skutečně zaznamenal bariéru, již nebylo vidět!

Lilith obletěla v kruhu celou oblast, aniž by se k překážce příliš přibližovala. Zjistila, že celé údolí je přikryto čímsi jako obrovským zvonem. Čímsi pevným, pouhým okem nepostřehnutelným!

Krátce nato skutečně přistála na nejvýš dostupném místě horského prstence a opět nabyla lidské podoby.

Llandrinwyth dole v údolí vypadal malý a bezvýznamný. Jen kostel, trčící v jeho středu, dodával vesnici trošku na impozantnosti.

Lilith se pak mokrou travou vydala s rukama napřaženýma kupředu k neviditelné hranici, kterou objevila díky odrazu svých netopýřích signálů. Nyní si musela zase pomoci jinak. Všechny své lidsko-upírské smysly měla nastraženy, byla si vědoma všech rizik, které jí hrozí. Námitku, proč že se vlastně pouští do tohoto nebezpečí pro někoho jiného, zahnala okamžitě. I kdyby snad na druhé straně bariéry neleželo nic, co by jí osobně nějak pomohlo - snad by to bylo aspoň něco platné těm ubožákům ve vesnici...

V tu chvíli narazily konečky jejích prstů bez jakéhokoli předchozího náznaku blížící se změny na překážku.

V tu chvíli tělem projel blesk, divže jí mozek nesežehl na popel.

Strašlivou silou byla Lilith vymrštěna do vzduchu, dopadnutí na zem už necítila.

Když přišla k sobě, už se rozednívalo.

Ta obrovská ztráta času v ní vyvolávala větší zděšení než energetický výboj, který ji srazil v bezvědomí k zemi.

Současně jí bylo jasné, že Clough Corwen nepřeháněl: údolí, ve kterém ležel Llandrinwyth, bylo hermeticky uzavřeno před vnějším světem!

Avšak před jakým vnějším světem?

Před minulostí starou více než dvě a půl století - či snad nějakým nevysvětlitelným způsobem před současností, odkud Lilith pochází?

Jistým se však zdálo, že žádný člověk, ani taková míšenecká bytost jako Lilith, nedokáže překročit tuto hranici, taženou i vzdušným prostorem...

Tato zpráva se Corwenovi líbit nebude. Nemůže mu však pěkně líčit něco, co by jej vedlo do jisté zkázy!

Ve zbývajícím šeru se Lilith opět proměnila v netopýra - a v této podobě ji napadla myšlenka, která jí při zpátečním letu čistým nočním vzduchem dodala více optimismu.

Místo aby zamířila přímo k Morddredovu domu, vyhledala si nejprve jednu ze selských stájí, okýnkem vlítla dovnitř a spustila se k jednomu ze tří dobytčat stojících těsně vedle sebe.

V netopýří podobě.

Aby se na krávě udržela, zakousla se nejprve do její srsti, pak se oběma špičatými párátky uchytila na těle a s roztaženými křídly přestála i chabé obranné pohyby napadeného zvířete.

O chvíli později pronikla zuby dobytčeti pod kůži a hned se vyřinul pramínek krve. Lilith ji hladově chlemtala - tady se nemusela bát potíží jako u svých lidských obětí.

Chutí ani výživností se hovězí krev lidské jistěže nevyrovnala. To však bylo Lilith v tuto chvíli úplně jedno, protože to bylo právě to, co potřebovala a co jí pomáhalo. Alespoň k zahnání té nejhorší žízně!

Narůstající neklid ostatních zvířat ve stáji ji přiměl po chvíli přece změnit působiště. Ale po třech dalších návštěvách v jiných stájích se cítila zbavena těžkého traumatu a přinejmenším byla s to soustředit myšlenky, které se jí předtím bezděky zastavovaly před pocitem hladu.

Téměř v dobré náladě se vrátila až k Morddredovou domu, kde se opět navrátila do své neokřídlené a důvěrně známé podoby.

Tiše zaklepala na zadní dveře. Otevřel jí hrbatý stařec, a to tak rychle, že snad musel číhat přímo za dveřmi.

Jeho výraz nevěstil nic dobrého. Ale aspoň Lilith nevítal s klackem v ruce.

"Co je?" zeptala se. "Kde je Clough Corwen?"

Morddred na ni divoce kýval, aby šla dál. Třásl se po celém těle. Všude v domě hořely petrolejové lampy, okenice byly zavřené.

Všude byly vidět zřetelné stopy zkázy.

Lilith pochopila rychleji, než starý odpověděl.

"Oni ho - odvedli?"

"Odvedli!" potvrdil Morddred hrobovým hlasem. Dovedl Lilith až do světnice, kde hořel v krbu oheň.

"A tebe nepotrestali, že jsi mu poskytl úkryt?" zeptala se Lilith s náhle probuzenou nedůvěrou v hlase.

"Nepotrestali," opakoval Morddred jako ozvěna. "Mají... ze mě strach!" Téměř nesměle se uchichtl a smutným hlasem dodal: "To ale nestačilo, aby to ochránilo i jeho!"

Bylo jasné, že myslí Corwena.

"Sakra! Kdy se to stalo? Kdy přesně?"

"Dvě tři hodiny..."

To ležela ještě stále v bezvědomí nahoře, na hřebeni hory. Stejně by nemohla nic dělat.

Přesto si činila výčitky.

"Kam ho zavlekli? Ke kostelu?"

"Kostel!" Morddred protáhl obličej.

"Ten zatracený ŘÁRAF NAP ŠÁN...! Ty náhodou nevíš, kdo vás to všechny tyranizuje...?"

Vlastně ta otázka ani nebyla míněna vážně. A zdálo se, že ani Morddred jí nevěnuje žádnou pozornost. "Obstaral jsem zrcadlo!" sdělil jí druhou velkou novinu.

To Lilith okamžitě elektrizovalo. "Kde?"

Přistoupil k nízké komodě a otevřel horní zásuvku. A když z ní vytáhl zrcátko o velikosti podšálku a kousek křídy, klesla Lilithina naděje na bod mrazu.

"Asi jsi mi špatně rozuměl," zamumlala.

Posadil se na prkennou podlahu a čímsi, co snad jen on považoval za "krasopis", maloval písmena.

Mezitím Lilith uviděla, že zrcátko je skutečně neporušené. Mohla se v něm vidět. A když chtěla opatrně přitlačit na sklo prstem, cítila, že i zde působí ta nevysvětlitelná prostupnost, jenže jí není nic platná. Víc než tři čtyři prsty by touto "branou" neprostrčila!

Když její pohled sklouznul zpátky na Morddreda, zrovna k ní triumfálně zvedl svůj pohled.

Napsal na zem křídou ŘÁRAF NAP ŠÁN.

Lilith nejdříve jen pokrčila rameny. "Tak chytrá jsem už taky," řekla. "Jestli mi k tomu nemůžeš prozradit už nic víc..."

Skoro pánovitě jí pokynul, aby se sehnula.

Víc jen ze soucitu s pomateným Lilith poslechla. Vytrhl jí z ruky zrcátko a postavil ho kolmo přímo na začátek svého písařského díla.

Lilith stále nechápala, vzrušeně na ni křičel: "Dívej! Dívej!"

Sklonila se ještě níž.

A pak to uviděla.

V malém zrcátku bylo namísto ŘÁRAF NAP ŠÁN možno číst: NÁŠ PAN FARÁŘ.

A najednou jako by jí spadly šupiny z očí.

A za Morddredova nadšeného povykování četla nahlas: "Náš - pan - farář!?"

Nemohla jinak. Musela rozluštit tajemství - celé tajemství - kolem postavy, která dost možná nejenže vládla knutou nad Llandrinwythem, nýbrž byla zodpovědná za Lilithino zřícení do "zrcadlového světa".

Náš pan farář,..

"Co bylo dobré, je zlé," řekl při jiné příležitosti příhodně Morddred.

Byl tady klíč ke všemu?

I k tomu, proč symbiont náhle vypadl z role? Nebo, že nedokázala najednou pít lidskou krev?

Dosud to vypadalo, jakoby v ní existovala jakási rovnováha mezi dědictvím lidským a upířím. Stále však přibývalo dokladů toho, že "upír v ní" má snad přece jen navrch. Jinak by se přece nemusela živit výhradně krví. Jinak by se v ní snad sotva kdy rozvinuly některé další typicky upírské schopnosti v takovém měřítku. Například hypnóza.

Pokud je zde ale všechno obráceně, pak by ponejprve měla nadvládu v ní získat její lidská stránka a tvrdošíjně by se pak bránila proti podrobování jiných lidí...

Vypadalo to, že pro případ zvířecí krve tato morální zábrana neexistuje. Konečně člověk se živí zvířaty. Na druhé straně však bylo Lilith jasné, že natrvalo se zvířecí krví nevystačí, třebaže se jí nyní dařilo mnohem lépe. Nechtěla nijak popírat, že by snad zvířata nemohla mít duši; jenže ona má zapotřebí síly lidsky oduševnělé krve...

Pod rouškou zbytku tmy této noci prošla ztichlou vesnicí až nahoru na kostelní vrch.

Potřebovala konfrontaci s "Řáfarem Napem Šánem". Zdálo se jí to být o to nutnější, že Liliový kalich byl ztracen právě někde tady! A taky chtěla vědět, co může udělat pro Clougha Corwena.

Jak málo mu může pomoci, poznala hned po dosažení cíle.

Sotvaže stanula v portálu, vrata se sama rozevřela. Ven vyšla jakási osoba, bezpochyby jeden z přívrženců Řárafa Napa Šána, a pravila monotónně: "Vítej! Jdi dál - jsi očekávána!"

Neuvítala ji atmosféra příliš sakrální.

Toto už vlastně ani nebyl kostel.

Právě tak jako již nebyl farář, zde působící, zastáncem oněch božských principů, kterých by se za normálních okolností obávala upíří část Lilithiny osobnosti jako čert svěcené vody. Zde nebyl kněz ztělesněním Dobra. Tady byl esencí Zla.

Hořely tu svíce. Jejich světlo se chvělo a zesilovalo dojem, že tu jsou při moci síly, přináležící temné straně.

Nikdo Lilith nenutil vstoupit násilím, viděla však stát ve stínu sloupů nesoucích klenbu několik nehybných postav.

Ten, jenž ji pustil dovnitř, zůstal za ní. Neexistovala žádná možnost, jak se vydat špatným směrem.

Na konci hlavní lodi se tyčilo ono "rotující Nic" - ta vířící prázdnota s purpurovým nádechem, v němž se Lilith dosud domnívala poznat pramen všeho zla.

Přímo před ním ležela na márách postava, jakoby připravená na pohřeb.

Lilith jej poznala, jakmile přišla blíž.

Byl to Clough Corwen.

Byl mrtev.

Kolem Lilithiných úst zahrál na chvíli výraz hořkého zklamání. Zatím však ještě mlčela.

Corwen byl svlečen. Kůže byla bledá, svalstvo splasklé. Na krku nepřehlédnutelné znamení po zubech.

Lilith došla až k mrtvole a pohladila její hrubou tvář. Tu drsnou slupku, pod kterou se skrývalo dobré jádro. Přitom si však byla vědoma, že - jsou-li její předpoklady správné - na druhé straně by Clough určitě žádný dobrý člověk nebyl...

A v tom se ozval hlas, tak nečekaně, že sebou Lilith trhla.

"Zajisté promineš! Znáš žízeň..."

Pomalu zvedla oči k vířící Nicotě, (přicházel hlas skutečně odtud?), která se otáčela a otáčela a přitom nevydávala nejmenší zvuk.

"Vrahu!" pravila nahlas a výrazně.

"Tak to vidíš jen proto, že jsi byla obrácená!"

"Pořád to tak vidím."

"Jsi upírka..."

Lilith neviděla žádný důvod, proč by mu měla něco vysvětlovat. "A ty? Co jsi ty?"

"Ubohá duše..."

Lilith se pohrdavě zasmála. Její pohled sklouznul opět na Clougha Corwena. "Promíjím ti, protože jsi nebyl vždycky takový. A protože jsi snad taky jenom oběť."

"Děkuji. Mé studené srdce těší, že i u tebe nalézá porozumění."

Lilith cítila, jak se její sebeovládání počíná drolit.

"Proč jsem tu?"

"Byla jsi zvědavá..."

"Jestli máš na mysli mé pátrání po Liliovém kalichu..."

V tu chvíli jako by se "hadice" mezi zemí a stropem trochu schoulila. Bylo to, jako by Lilithina slova otevřela znovu ránu sotva zajizvenou a s ní obnovila i vše utrpení.

"Kalich...," vzdychl hlas. "Kořen všeho zla..."

"Řekni mi, co se stalo!"

"Chceš to vědět? Skutečně vědět?" V tónu mužského hlasu se objevilo cosi podezřelého. "Chceš-li se to dozvědět, musíš přijít až ke mně..."

To znělo, jako by ji nemohl k ničemu nutit. Ale Lilith nemínila podléhat žádným iluzím. Vlastně nevěděla o moci tohoto protivníka nic. Absolutně nic.

"Kam? Jsi snad tady v této... věci?"

"Já sám jsem ta věc," odpověděl. Kostelem se rozlehl smích.

"A kalich? Kde je ten kalich?"

"I ten je ve mně. Pojď a vezmi si ho!"

"Jaké mi můžeš dát garance?"

"Garance? Ty přece chceš něco ode mě. Proč bych ti tedy já měl dávat garance? - Ale nelákalo by tě," zašeptal, "dozvědět se něco o svém původu...?"

"Co ty o tom můžeš vědět?"

"Všechno! Nic... Zapomeň na to."

"To jsou všechno jen laciné triky, jak mě přilákat."

Opět se rozlehl smích. Nyní již neskrývaně zlomyslný. "Toho nemáš zapotřebí," tvrdil Řáraf Nap Šán. "Ty stejně tento svět - můj svět - již nikdy neopustíš. O to jsem se postaral. Je to moje pomsta!"

"Pomsta?" opakovala Lilith. Matoucí bylo, že Řáraf Nap Šán zřejmě tomu, co vyslovil, také věřil. Tak se však sotva na něčem dohodnou. "Já přece nemohu za to, co se ti přihodilo! Proč se mám tedy stát objektem tvé pomsty?"

"Právě ty jsi příčina mého osudu - přinejmenším nepřímo! Smiř se s tím, že v celém Llandrinwythu již neexistuje jediná otevřená brána na druhou stranu! Neexistuje jediný důvod zpěčovat se přiblížit se ke mně. Zůstaneme spolu dlouhý

čas a jen na tobě záleží, jak bude vypadat..."

Jako by na potvrzení slov se náhle uvnitř "rotující Nicoty" zjevily pohyblivé obrazy, po jejichž shlédnutí se Lilith stáhlo hrdlo.

Viděla Beth v doprovodu trpasličího starce. Zdálo se, že oči její přítelkyně jsou slepé. Stála v jakési obyčejné chalupě a mlátila právě ohnutou železnou tyčí do nástěnného zrcadla.

Pak scéna zmizela.

Řáraf Nap Šán však komentoval: "To bylo poslední. Poslední celé zrcadlo na druhé straně. Jsi navždy polapena v mé říši..."

Lilith se zhrozila.

Zhrozila se Bethina pohledu, zhrozila se vlastního osudu, jejž jí Řáraf Nap Šán právě s posměchem načrtl.

"Lžeš!" řekla. Tušila však, že mluvil pravdu. Zřejmě by neřekl vůbec nic, kdyby akce tam "na druhé straně" již nebyla úspěšně završena a ještě existovala nějaká šance, jak opustit tento svět.

Vědomí, že by celý zbytek života měla prožít uvězněna v této říši stínů, mohlo Lilith zadusit.

Ale snad ještě existuje nějaký jiný způsob, jak utéci. Ještě nic neprohrála.

"V pořádku," pravila drsně. "Půjdu k tobě. Ale žádám vysvětlení toho, jak mohlo dojít k tomuto... obrácení reality. Jak to, že tam sídlí jen mrtví - a ve skutečnosti vlastně nezbylo z Llandrinwythu vůbec nic! Můžeš mi to říci?"

"Mohu," tvrdil hlas.

Lilith vystoupila po těch pár schodech vedoucích k bývalému oltáři.

Jakmile však vstoupila do "Ničeho", poznala okamžitě, že byla oklamána.

Toto nebyl Řáraf Nap Šán.

Ale vyvstala před ní minulost...

S rozbitím posledního zrcadla procitla Beth ze sna.

Pak zaslechla tichý výkřik a zahlédla starce, velikého jako dítě, jak na ni zírá jako u vytržení.

Najednou si uvědomila, kde je.

Všude vládlo načervenalé pološero - i v této budově, kde stála před prázdným rámem po zrcadle.

Když bezmyšlenkovitě přistoupila k oné podivné bytosti, jež tu s ní byla, střepy zaskřípaly pod botama.

"Kdo - jsi?"

Vzpomínala si, že předtím viděla jen samé mrtvé.

Ona a Lilith.

Lilith tu však nebyla. A toto nebyl ani kostel, do kterého se předtím uštvaná Beth uchýlila...

"Tom," zaskřehotalo dítě se svraštělou kůží starce.

Cítila, že jí od něho nehrozí žádné nebezpečí - zároveň však cítila, že provedla cosi strašného...

"Nevíš, jak jsem se tu ocitla, Tome?"

Vyběhla ke dveřím a vyhlédla ven. Byla docela nedaleko od kostela, do kterého se předtím s Lilith ukryly. Nebyla však v něm.

Ohlédla se zpátky a ten podivný chlapec bázlivě přikývl. "Tvoje oči..." řekl.

"Cože?"

"Jsou už zase v pořádku - najednou."

Beth si na nic nevzpomínala. Nechápavě hleděla na Torna.

V tu chvíli po ní zleva ze stínu domovní zdi sáhla kostlivá ruka. Sotvaže stačila uniknout.

Beth vykřikla.

Stále ještě couvala, když vtom se objevil vedle ní ten stařecký chlapec a vytáhl ji dveřmi ven.

Dotyk jeho malé svraštělé ruky byl podivný. Beth se však nebránila. A když vyklopýtali ven, viděla, že chalupa je obklíčena trouchnivějícími mrtvolami a kostlivci, kteří jako by již dlouho čekali jenom na ně.

"Už to nepůsobí!" zasípal Tom. "Do prdele..."

"Co už nepůsobí?" dožadovala se Beth odpovědi. Tom ji však vlekl za sebou ulicí dolů. Dál od kostela.

"Počkej!" vzepřela se, zatímco mrtví se už nově zorientovali a znovu se pustili do pronásledování. "Tam nahoře -" a ukázala k Božímu stánku Bohem opuštěnému - "tam je někdo, kdo nám může pomoci!"

"Tam nahoře není nikdo," odporoval jí mladý stařec. "Díval jsem se tam. Bylas tam jenom ty, i když jsem tě dovnitř viděl vcházet s nějakou černovlasou ženou...!"

Mohla mu věřit?

Kde pak ale vězí Lilith?

"Co už nepůsobí?" opakovala znovu svoji otázku, zatímco llandrinwythští mrtví se plazivým či belhavým způsobem blížili k nim.

Tupě, ale nezadržitelně.

Jako by byli cvičeni k lovu na všechno živé...

Minulost

Noc.

Svíce hořely a vrhaly ponuré stíny. Kostel byl plný k prasknutí.

Přišli všichni. Bez výjimky. Včetně dlouhodobě nemocných, přestárlých, i těch nejmladších. Dokonce i slabomyslného Morddreda objevil Owain v ústraní boční lodi. Milosrdná stařena, která na sebe převzala starost o něho, stála vedle něj a držela ho za ruku. Ano, Eiddydin křest přilákal všechny.

Owain Glyndwr stál u oltáře a přehlížel naplněné lavice, které nestačily pro všechny členy farnosti. Mnozí museli stát.

Ani je nepotřeboval počítat. Věděl, že jsou tu všichni. Nikdo se netlačil...

Před ním stál na oltáři kalich, který s sebou přinesl z Rhymneovy jeskyně. Byl po okraj plný.

V první řadě vlevo seděly děti Barta Drefacha, jimž příslušelo toto čestné místo. Nejstarší z nich držel kojence zabaleného do plachetky.

Sbor několika stovek hlasů zpíval. A Owainu Glyndwrovi, který měl provést tento satanský křest, se obracely útroby při nečistém zvuku zhanobených žalmů.

Jen jeho zrak jej ještě poslouchal.

Jeho zrak hledal JI, sedící v první řadě vpravo, osobně bdící nad průběhem obřadu.

Jak byla oslnivě krásná. Jako by její půvabné tělo nebylo nikdy probodnuto hrubým dřevěným bodcem...

Jejich pohledy se krátce setkaly. Důvěrně se usmála a přejela si rty hbitým, vlhkým jazykem.

Owain Glyndwr očekával, že se země pod jeho nohama otevře a pohltí jej.

Nemůže ujít Božímu trestu za to, co učinil!

Její pohled opustil faráře a sklouzl tam, kde se nacházel hmatatelný důkaz věčné hanby Owaina Glyndwra: krucifix, ze kterého bylo strženo tělo Páně a na místo něho... Owainu Glyndwrovi se zvedl žaludek... byla hřebíky přibita mrtvola Barta Drefacha.'

V tu chvíli sbor umlkl a cosi neznámého přinutilo Owaina Glyndwra promluvit.

"Ízard ícířěv," začal a jeho jazyk se znásilněn zmítal v ústech. Ilidžámorhs emsj es ut..."

Roztřásla jím zimnice. V žilách měl led. Kalich na oltářním kameni počal pomalu, ale rytmicky pulzovat.

Obrácená slova splývala z jeho rtů tak, jak jej tomu naučila ONA.

Přišla se setměním - navzdory Owainu Glyndwrovi přišla. A opět se mu vysmívala, ponižovala jej a nakonec mu připomněla kletbu, kterou jej obtížila!

"...mochyba ilanokyv ýtavsen tseřk..."

Owain Glyndwr by nejraději na místě zemřel, ale tak jednoduché mu to neučinila. Byl jejím nástrojem, se kterým si - jak se vyjádřila - hodlala ukovat něco zcela zvláštního!

Obyvatelé Llandrinwythu vzhlíželi k němu a on se ptal, jak si to vše mohou nechat líbit. Vždyť i oni musejí s otevřenýma očima konat něco, co se jim v jejich nejvnitrnějším nitru musí příčit. Nebo jsou prostě omámeni čarodějným uměním této sirnooké...

V každém případě byl však výsledek tentýž.

Pomoci se od nich nedočká.

Tentokrát záchrana nepřijde a také všechny ty podivuhodné obraty posledního dne nebyly z nynějšího pohledu nic víc než falešné naděje, jimiž ONA ukolébala pozornost vesnice a především jeho.

Vše proběhlo přesně podle jejího plánu. A Owain Glyndwr již pochyboval i o tom, zda ono zranění, jímž se ji domníval obrátit na útěk, nebylo pouze součástí její chorobné hry na kočku a na myš.

Pozdě.

Na všechno je pozdě... To, k čemu od začátku směřovala, bylo v plném proudu a dalo se zastavit asi právě tak úspěšně jako utržená lavina...

Když Owain Glyndwr domluvil, zvedla se nejstarší dcera Barta Drefacha z lavice a za doprovodu satanského zpěvu sboru přistoupila až k němu před oltář.

Owain Glyndwr od ní převzal uzlíček. A ještě větší hrůza, než když hleděl do očí sirnooké, jej jala nyní, když pohlédl do očí křtěnce.

Dítě již dávno nepůsobilo bledým a chorobným dojmem. Bylo nakrmeno krví svého otce. Poté rozkvetlo do nadpozemské krásy a velikostí i vzhledem vypadalo spíš na stáří jednoho roku.

Když rozevřelo, jako právě nyní, rty k úsměvu, uviděl Owain Glyndwr jeho upírské zuby.

Zuby, které měla i ONA.

Nyní již od NÍ věděl, že není Čarodějnice, nýbrž upírka.

Víc se však již nedozvěděl.

Owain Glyndwr držel tichý uzlíček na lokti. Volnou rukou sáhl do kalichu, aby pokračoval v rituálu, o kterém věděl, že je špatný a zlý a že je koncem všech ideálů, ve které kdy věřil.

Nedokázal se však vzepřít.

Nebyl již svým pánem.

Od té chvíle, co poprvé přiložil kalich ke rtům, byl jeho věrným vazalem a služebníkem.

Když lil křtěnci namísto vody na blonďatou hlavu černou krev, měl pocit, že slyší praskání, které otřásá samými základy farního kostela.

"Otmít," vydechl, "mítřk ebet menémj..."

Vtom ONA povstala.

Pružně jako kočka vystoupila po schůdcích k oltáři.

Pak řekla jméno, kterým mělo být dítě pokřtěno.

Owainu Glyndwrovi a ostatním znělo to jméno důvěrně známé, neboť ono jako jediné nebylo při tomto barbarském křtu vysloveno pozpátku.

Ne... Eiddyd...? Owain Glyndwr neměl ani čas se podivit. Rusovlasá mu odebrala dítě a vynesla je ven z kostela.

Všichni strnuli.

Když se krátce poté, (krátce? Owainu Glyndwrovi to připadalo jako celé dny), vrátila zpět bez křtěnce, vzala kalich a

sama vypila zbytek tekutiny. Přitom se zasmála tak, že opět se zdálo, jako by cosi zaskřípělo v základech.

"A teď my dva, faráříčku," pravila a Owainu Glyndwrovi přitom oči přecházely, protože otevřeným portálem počal proudit do kostela mocný proud krys.

Ostatní shromáždění dělali jakoby nic. Nikdo se ani nehnul. Jediný slabomyslný Morddred, jak se zdálo, na šedou záplavu reagoval, neboť se vyděšeně rozhlížel kolem sebe.

Svědění na jazyku bylo Owainu Glyndwrovi signálem, že opět může říkat, co on chce.

"Nemám strach," řekl pevně.

Vše na ní vyjadřovalo veselí. Její žhnoucí oči nikoli. "To přijde," přislíbila. "Spolehni se na to, že to přijde...!"

"Proč?" Měl pocit, že jazyk jej pořád ještě správně neposlouchá. "Proč ta nenávist vůči mně?"

Zavrtěla hlavou. "Vůči tobě ne. Vůči tomu, co ztělesňuješ!"

"A ty? Co ty ztělesňuješ?"

"To se ty nikdy nedozvíš. A teď pojď sem!" Pokynula mu ohnutým ukazováčkem.

Pohnul se směrem k ní.

"Ještě blíž!"

Cítil v jejím dechu pach krve.

Zbytku shromážděných poručila jít domů a dělat, jako by se nic nestalo. Každý ať si jde po své práci, a až nastane noc, nechť se uloží ke spánku.

Stále ještě doufali, že tomu mohou uniknout.

Když odcházeli, viděl Owain Glyndwr, že i hejno krys je doprovází.

Nyní chtěla s požitkem dokončit to, co mu již dříve přísahala učinit.

Ale přepočítala se.

Muka, která mu činila, byla strašlivější, než mohl kterýkoli člověk snést. Jakmile se její vlhký jazyk dotkl jeho tváře, hráz bolesti se v něm prolomila a hněv a zoufalství odplavily jeho rozumové myšlení. Ještě jednou se - na krátký čas - vytrhl z její moci.

Owain zařval. V jeho hlase nebylo již nic lidského. Prudce JI odstrčil stranou a vrhl se kolem ní k oltáři.

Tam stále ještě stál kalich. Farář jej strhl k sobě.

A než mohla ONA reagovat, mrštil jím s pohrdavou vášnivostí o kamennou podlahu, až praskl.

Avšak jediné, čeho tím Owain Glyndwr dosáhl, byla konečná zkáza.

Zkáza celé vesnice - i jeho osobně.

Magický výboj vymazal Llandrinwyth z údolí, v němž byl kdysi postaven, i ze všech budoucích map.

Obyvatelé nebyli schopni jakkoli se bránit síle magické bouře: v jediné vteřině zemřeli, kde zrovna šli či stáli. Vesnice byla uzavřena do magické sféry, která vteřinu smrti konzervovala navěky.

I sám čas byl znásilněn, pokřiven, ohnut. Tam, kde došlo k samotné explozi, ve středu vesnice, zůstal čas takřka stát, zatímco směrem k okrajům plynul stále rychleji. Proto se lidé vzdálenější od výbuchu počali rozpadat a trouchnivět rychleji, než ti, kteří stáli nablízku.

Jakási "ozvěna" života však pronikla do obce za zrcadla. Kde dobro je zlé a zlo dobré.

Jedna jediná osoba měla sílu uniknout z tohoto pekla, třebaže ji to stálo skoro všechnu její sílu a vyrylo hlubokou ránu do její černé duše. S sebou odnesla kalich - a dítě...

"Kde dobro je zlé a zlo dobré... a kde ty zůstaneš navždy uvězněna se mnou!" řekl hlas a navrátil Lilith opět schopnost pociťovat vlastní existenci.

Otřásla se.

Pochopila, proč ji činí Řáraf Nap Šán spoluodpovědnou za svůj strašlivý osud. Proč ji nenávidí...

Pokoušela se také pochopit, kde je.

Co je tento vír, ve kterém se ocitla?

Skutečně jako by se vznášela v absolutní nicotě. Cítila, viděla jen sebe samu...

"Kde se skrýváš?" Její hlas končil na hranici jejích úst. A přece mohla dýchat.

" Vidělas, co mi ONA udělala?"

Lilithiny oči hledaly to, co se stalo z Owaina Glyndwra, llandrinwythského faráře.

"Ukaž se! Říkal jsi, že mám přijít... Jak mohu, když se skrýváš?"

"Pohled na mě nesneseš!"

"Kdyby byl tohle skutečný důvod, pak by ses mi ukázal. Bez váhání. Nenávidíš mě!"

"Nenávidím tě!"

Náhle se Lilith zdálo, že před sebou vidí jakési rozmazané obrysy.

"Jedné věci nerozumím," pokračovala v rozhovoru, třebaže jí to po tom, co se dověděla, bylo zatěžko. "Jak je možné, že jsem zdejší lidi vnímala jako reálné, třebaže jsou pouhé přízraky?"

"To nejsou přízraky!" ohradil se Řáraf Nap Šán pobouřeně. "Měl jsem mnoho času, abych si na to učinil vlastní názor."

"A k jakému jsi dospěl závěru?"

"Oni jsou..." Chvíli přemýšlel, jako by pochyboval, zda mu bude rozumět, "...pravděpodobnost. Tehdy, když ona katastrofa zničila vše, co nebylo pod ochranou kalichu, byla veškerá naše životní energie zakletá za zrcadla. Tam existovala naše mimotělesná vědomí dál a stvořila si svět z našich vzpomínek..."

"Takže i ty jsi jen pravděpodobnost'?"

"Ano." -

"Kdo chce, ať věří! Ale jak to, že tento svět končí na hřebeni, obklopujícím údolí?"

"Nekončí. Ta bariéra je mé dílo. Zde jsem silný, abys věděla. Sledoval jsem tě od chvíle, co jsi sem přišla. Také tvůj odchod bych musel dovolit..."

Lilith to připomínalo chování ukřivděného, zlobivého dítěte, kterému někdo vložil do ruky až příliš mocnou hračku.

"A ty dokážeš také pohybovat věcmi na druhé straně zrcadel?" zeptaly se Lilith.

"Jen mrtvými - anebo živými skrze jejich sny."

"Proč jsi potom nepověřil mrtvé úkolem znemožnit mi návrat? Proč právě Beth?"

"To mohl udělat jen někdo zvenčí."

Zatímco zapřádala Lilith Řárafa Napa Šána do hovoru, kontury nabývaly na větší a větší jasnosti.

Lilith pravila: "Vidím tě!"

"Lžeš!" v náhlé panice mu přeskočil hlas.

Zároveň obrysy znejasněly, jako by se pokoušel zase uniknout.

Lilith se odhodlaně vrhla dopředu. Jejím rukám se podařilo něco uchopit.

A pak se roztrhl závoj.

Byli odříznuti.

Mrtví je hnali vesnicí jako při honu. Zde u kašny na velikém náměstí, kde Beth poprvé přišla k sobě, už nebylo kam utéci.

"Mám strach," řekl Tom. Nebylo mu zatěžko to přiznat.

Beth, která ho zpočátku měla za nepřítele, protože nesl stigma nepřátel, mezitím pochopila, že je stejně tak obětí jako ona sama.

A živý člověk. Cítila jeho tep.

"Já taky," řekla. "Hrozný strach!"

Vypadalo to zle. Mrtví již byli od nich jen na několik kroků a v převaze, proti které se nedalo nic zmoci.

Celou dobu čekala Beth na znamení od Lilith.

Marně.

Zdálo se, že skutečně zmizela...

Docouvali až ke zděnému roubení kašny. Tady byl definitivní konec.

Tom se naklonil přes okraj. Kašna nebyla příliš hluboká.

"Škoda," řekl a ponořil ruku do vody. "Raději bych se utopil, než -"

Podíval se na Beth. Nebo spíš za ni. Jeho výraz ztuhnul v něco, co mohlo být zároveň zděšení, nezměrný úžas či prostě jen předzvěst propukajícího šílenství.

Beth tomu nevěnovala pozornost. Protože mrtví už byli tu. Právě teď!

Pokožka tlustého muže byla bez chlupů a poseta boláky. Uprostřed oltáře, který se najednou vyloupl z mlhy, se choulila tučná, docela nahá postava. Vanul od ní nebývalý chlad a také oči vypadaly ohavně překroucené, jakoby zadní stranou dopředu...

Lilith na něho hleděla a poznala hned, že má před sebou Řárafa Napa Šána, jenž kdysi býval farářem v tomto kostele. Věděla také, že jeho ubohost ji nemůže nadlouho zastavit.

Byla odhodlána nenechat se pohnout k žádnému soucitu.

Alespoň ne vůči tomuto odpornému odpadku, jenž býval kdysi lidskou postavou, musí jej zabít - rychle zabít -, chce-li mít alespoň nepatrnou šanci uniknout odtud!

Vrhla se na něho.

Jeho rty se rozevřely. Vycenil dravčí špičáky, což Lilith potvrdilo, co vytušila už z obrazů minulosti: v tomto zrcadlovém světě zaujímal zvláštní postavení. Upírka z něho učinila stvůru a stvůrou zůstal také za zrcadly!

To už nebyl Owain Glyndwr. To už nebyla ani poslední jiskřička jeho bytosti...

Nikdo z jeho příznivců mu nepřišel na pomoc, když jej srazila z oltáře a když se, zápasíce, skutáleli ze schůdků.

Bránil se zoufale a přitom sípěl: "Podcenil jsem tě! Avšak i když mě zabiješ, odtud se nedostaneš! To já udržuji stabilitu této pravděpodobnosti! Je to sice JEJÍ kletba, ale MOJE pomsta. Zab mě! Zemřu se zadostiučiněním, že se mnou zajde i někdo z plemene, které mi už tenkrát ohlásila ONA!"

Lilith poznala, že je skoro stejně silný, jako ona. Normálně by neměla s žádnou služebnou kreaturou tolik práce. Dnes však byla podstatně slabší než jindy. Přesto jej položila na lopatky, posadila se na něho a předloktím pevně tiskla k zemi. Pokoušel se použít své zuby, proto musela stále dávat pozor a předpokládat každý jeho pohyb.

"Ty tvrdíš, že ona už tenkrát věděla," vyhrklo z ní, "že sem jednoho dne přijdu? Lžeš! Jak by to mohla vědět?"

"Věděla! Zab mě - a je to konec nás obou!"

Asi s tím skutečně nepočítal.

Věděla přesně, kam sáhnout. Bleskurychle pustila jeho paže, chopila se jeho holé hlavy - a zlomila mu vaz!

Řáraf Nap Šán zemřel skutečně spektakulárně. Studené světlo vyšlehlo z trhlin, které se náhle objevily všude na jeho těle. Zlo se prodralo z něho ven a zároveň jej požíralo.

Lilith od něho odskočila a napřímila se. Nebylo dost času, aby se na to divadlo mohla dívat až do konce. Dost možná mu jeho služebníci zůstanou věrni i po smrti. Obrátili se nyní proti Lilith.

Avšak na půl cesty se náhle zarazili, pak padli k zemi jako podťaté stromy a počali sebou škubat, jako by byli zasaženi elektrickým proudem! Dokonce i mrtvý Clough Corwen se vztyčil na márách...

Úzkosti se Lilith nezbavila, ani když běžela k východu.

Portálu dosáhla v poslední chvíli. Za ní se - bez jakéhokoli zvuku! - zřítila klenba kostela a pohřbila Řárafa Napa Šána

a jeho služebníky pod horou suti.

Běžela vesnicí a všude kolem sebe viděla na zemi bezmocně se zmítat nejrůznější postavy. Vědomí, že právě ona je zodpovědná za všechny tyto hrůzy, jí stahovalo hrdlo.

Co ale mohla dělat?

Co?

Běžela na konec vesnice,

K Morddredovu domu.

Avšak nedoběhla. Poznala, že Řáraf Nap Šán nelhal, když tvrdil, že jen on je stabilizujícím prvkem této "pravděpodobnosti".

Vše se rozpadalo. Celé části vesnice prostě zmizely. A naopak tam, kde předtím nebylo nic, se najednou kolem Lilith počaly stavět zdi. Ze všech stran se Llendrinwyth smršťoval, jakoby zachvácen explozí!

"Zab mě - a je to konec nás obou!"

Předpověď Řárafa Napa Šána se naplňovala.

Ještě chvíli se potácela Lilith bez cíle mezi bortícími se domy a klopýtala o vibrující dlažbu. V celé vesnici nebylo jediné neporušené zrcadlo - i kdyby přece předtím bylo, je nyní již stejné rozbité.

Bylo to, jako by se nacházela uvnitř něčeho, z něhož uniká vzduch.

Zkáza se přibližovala odevšad!

Náhle se před ní objevilo tržiště s kašnou. Ta jediná byla nedotčená a v klidu uprostřed všeho toho chaosu.

Lilith se dopotácela až k ní.

Všude kolem zacházel Llandrinwyth tichou katastrofou. Strašidelné proudy světla prýštily z rozpadajícího se zdiva a zářily z trhlin v zemi jako žhnoucí magma.

A náhle Lilith zapochybovala o svém zdravém rozumu. Přímo z kašny před ní se vynořila ruka!

Ruka?

Nebylo pochyby: z hladiny v kašně trčela drobná vrásčitá ruka a pohybovala se...

Snad někdo, kdo tam spadl?

Lilith doklopýtala ještě blíž. Její rozum již nefungoval. Dělala, co jí přikazoval pud.

A najednou stála přímo nad kašnou a objevila další nemožnost: ta vrásčitá ruka existovala bez viditelného těla...! V jasné vodě nebylo vůbec nic. Až na...

...její vlastní, zřetelně se odrážející zrcadlový odraz!

Krátce vzhlédla od hladiny a viděla, jak se k ní konec světa přibližuje - rychle a drtivě.

Byl to akt čirého zoufalství - to nebyla již ani naděje - že se chopila ruky trčící z kašny, jak příslovečného stébla, jehož se chytá tonoucí, a po hlavě se vrhla proti zrcadlící hladině vody, vysoké sotva po kolena.

A přece se celá ponořila do čehosi, co nebylo ani studené, ba ani mokré jako voda.

Vteřinu předtím, nežli se svět, který nechávala za sebou, smrštil do velikosti mikroba.

Když se Lilith probrala a pochopila, že stále ještě žije, nacházela se v nečekaném prostředí.

Beth klečela u ní.

A s ní podivný chlapec, který ji zneklidňoval nejen svým stařeckým tělem.

"Konečně!" zaslechla Beth důvěrně známý hlas.

To nejlepší, co by se tu ještě dalo čekat - na této straně zrcadel - mohl být nanejvýš purpurový přísvit...

Namísto toho tu byl - jasný den.

Z výšky na ně shlíželo mírné slunce, lemované několika zachmuřenými mraky, věštícími déšť.

"Konečně je dobře," pravila Lilith unaveně. "Jak jsem se tu ocitla?"

"To bychom taky rádi věděli..." Beth se usmála na toho zvláštního chlapce, který stál opodál, bázlivě přihlížeje jejich rozmluvě. "Že, Tome?"

Nesměle přikývl.

"Najednou jsi vylítla z kašny jako... jako raketa! Svírala jsi Tomovu ruku a zhroutila ses nám přímo k nohám. My sami jsme vězeli v pěkné kaši - ačkoliv teď už skoro pochybuji, jestli se nám to všechno jenom nezdálo. Ti mrtví, co se plazili k nám... Ta vesnice v rudém polosvitu... Najednou vše zmizelo, než bys stačila mrknout..."

"Měli jsme štěstí."

"Štěstí?"

Lilith mávla rukou. "Pokusím se vám to povyprávět - pokud to dokážu. Zřejmě byl ten zrcadlový svět, ve kterém jsem se nacházela, úzce spjat s tou vesnicí. A když zaniklo jedno, obě skutečnosti se navzájem zrušily."

"Rozumím sice tak napůl, ale vypadáš, že tě to skutečně sebralo," řekla Beth. "Je ti dobře? Tedy alespoň v rámci možností?"

"To se dozvím teprve, až spolu zůstaneme jenom mezi čtyřma očima jako pokrevní sestry," odvětila Lilith záhadně. "Řekni mi však, kdo je ten chlapec?"

"Tom."

Lilith protáhla obličej. "Má ale... stopy upířích zubů."

"Já vím. Ale je to jen politováníhodný chlapec, žádná služebná kreatura."

"Určitě?"

"Docela určitě." Beth si ji zkoumavě změřila pohledem. "Můžeš se přesvědčit sama. Později. Teď mi ale řekni, co tě užírá."

"Užírá?"

"Přede mnou nic neutajíš!"

"Mohla bych, ale nechci."
"Tak co tedy?"
"Liliový kalich ve vesnici nebyl - ani v té skutečné, ani v zrcadlovém světě..."
"Takže pak Warner splašil koně a dostal nás do toho smrtelného nebezpečí naprosto zbytečně?"
"Ne," řekla Lilith. "Naprosto zbytečně ne. Domnívám se, že ne-li on, pak určitě jeho chlebodárce chtěl, abych se to dozvěděla."
"Co aby ses dozvěděla?"
"Byla jsem při satanském křtu."
"Při satanském... při čem?"
Lilith stručně vylíčila, co zažila v říši Řárafa Napa Šána. Ke konci ji pak musela Beth utěšovat - otřes byl přece jen ještě příliš čerstvý.
"A ty znáš tu Eiddyd? Říká ti to jméno něco?"
Lilith zavrtěla hlavou. "Nebyla pokřtěna jménem Eiddyd."
"Jak tedy?"
"Creanna..."

KONEC
??

??

??

??